

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 478

Het Halssnoer van de Tzarina

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN. BOEK EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM.

Het Hals snoer van de Tsarina.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Hoe de roof ontdekt werd.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Dagbladlezers, die de gewoonte hebben aangenomen hunne kranten goed na te lezen en vooral zij, die belang hebben gesteld in alles wat het Russische Rijk betrof, zullen zich waarschijnlijk nog wel herinneren dat de meeste bladen omstreeks de helft van Januari van het jaar 1922 het volgende bericht bevatten:

EEN HALSSNOER VAN DE TSARINA VERDWENEN.

Het „Engelsche Nieuwsbureau” bericht, dat de verdwijning van een halssnoer, dat aan de Tsarina had toebehoord, veel sensatie heeft verwekt in Bolsjewistische kringen in Petrograd. Het was een viersnoerig collier van diamanten en paarden en had een waarde van 7½ miljoen francs. Bij het uitbreken der tweede revolutie werd het in het Nieuwe Paleis Alexandrinsk te Tsarkoje Selo gevonden en naar Penza in Oost-

Raffles 478.

Rusland gebracht, met een aantal gouden sieraden van de Tsarina. Daar bleef het tot Augustus 1920, toen het naar Petrograd werd gezonden en daar in de kelders van een Bank werd opgeborgen.

Eenige weken geleden, toen men het halssnoer wilde demonteeren, om de steenen te verkoopen, vond men in de brandkast, waarin het halssnoer indertijd was opgeborgen, nog slechts een flesch wodka en een beleedigend schrijven.

Zeven beambten van de Bank zijn thans gearresteerd, terwijl alle reizigers in de richting Narwa gefouilleerd worden. Ook zijn vier verdachte personen gevangen genomen, waaronder een vrouw, die zich Prinses Tsjekeradze van den Kaukasus noemt.

Men vernam sindsdien niets meer van den geheimzinnigen diefstal.

En dat is ook niet te verwonderen, want John Raffles had in het naspel ervan de hand gehad.

Wel doken nu en dan nog enkele losse geruchten in de bladen van Westelijk Europa op, maar men kan er staat op maken, dat al deze berichten kant noch wal raakten en slechts ontsproten zijn aan den duim en de rijke fantasie van op sensatie beluste dagbladreporters.

Hoe de diefstal zich heeft toegedragen, wie hem ontdekt heeft, waar het halssnoer gebleven is — Raffles en nog eenige andere personen weten het alleen en er behoeft thans geen geheim meer van te worden gemaakt, dat het geval zich als volgt heeft toegedragen.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen er een vijftal mannen bijeen zaten in een der groote zalen van het voormalige Winterpaleis te Petrograd, die te zamen het „Departement van financiën” vormden, als men tenminste dezen naam mag geven aan een instituut, hetwelk als voornaamste kenmerk had, dat er voor die instelling niets te financieeren viel.

Twee van hen waren nog zeer jong, de drie anderen waren reeds grijs, maar allen keken ernstig om zich heen en het was duidelijk, dat hun geesten zich bezig hielden met een zeer gewichtig onderwerp.

Het vertrek, waar ze zich bevonden was vroeger een der schoonste zalen van het geheele paleis geweest, waar recepties en kleine, intieme feestjes plaats vonden.

Thans echter was al die glans verdwenen!

Het verguldsel was slecht onderhouden en begon reeds hier en daar zwart te worden.

Van de prachtige kristallen kronen waren de hangers dof beslagen en er ontbraken er heel wat, de fluweelen gordijnen voor de ramen vertoonden vlekken.

Op de prachtige, van fraaie houtsoorten vervaardigde tafels met hun zwaar vergulde, gedraaide pooten vertoonden zich groote inkt- en vetvlekken, want daaraan hadden reeds dozijnen klerken hun dagelijkschen arbeid verricht.

De parketvloer vertoonde diepe krassen — en naast de zwaar vergulde meubelen staken eenvoudige rieten stoelen al zeer eigenaardig af.

Ieder van de vijf mannen had een vel papier voor zich liggen, met de schrijfmachine beschre-

ven, waarop hij nu en dan een blik wierp.

Het was reeds geruimen tijd stil geweest in het groote vertrek, toen de voorzitter van de commissie, Koulomzine, langzaam begon te praten:

— Zooals ik zoeven reeds opmerkte, vrienden, zal het dus dringend noodzakelijk zijn, dat wij ons contant geld verschaffen. Het drukken van bankpapier heeft zijn grens en ik kan niet verhalen, dat die grens bijna bereikt is!

— Zij moet overschreden worden! riep een van de anderen op woesten toon, terwijl hij met de vuist op het ebbenhouten tafelblad sloeg.

De man, die gesproken had, was de secretaris van het Departement, Semenov geheeten.

En hij vervolgde op driftigen toon:

— Druk zooveel papier, tot wij er in stikken, tot het geen waarde hoegenaamd meer heeft, tot men voor 100 miljoen roebels geen stalen pen meer zal kunnen koopen! Daar moet het heen! Wat moeten wij met geld doen? Ik haat het geld — en het is overbodig!

Maar Koulomzine hief met een gebaar van ongeduld de hand op en viel hem in de rede met de woorden:

— Praat geen wartaal, Iwan Semenov! Je weet heel goed, dat wij allen er evenzoo over denken als jij — maar wij moeten nu eenmaal rekening houden met de werkelijkheid. Wij zijn geen fantasten en wij doen het verstandigst, wanneer wij rekening houden met het feit, dat ons arm volk nog steeds niet rijp is voor de zegeningen van het communisme. Niemand had liever dan ik gewild, dat met het bewind van de vervloekte Romanoffs, tevens het geld uit ons land ware verdwenen. Maar die groote verandering eischt tijd en er moet geld zijn, hoe dan ook! Wij maken een gevaarlijke crisis door en daarom heb ik zoeven het voorstel gedaan, stuksgewijze de diamanten te verkoopen van het halssnoer der Tsarina.

— En wie zal die diamanten en die paarden hier in Rusland willen koopen? vroeg Semenov minachtend. Ik voor mij geef er evenmin om als om keisteenen!

— In het Westen denkt men er anders over — gelukkig misschien voor ons! hernam Koulomzine droogjes. Bedenk eens, welk een ontzaglijk bedrag men ons zal moeten betalen, wanneer wij het in roebels omrekenen — het

zal zooveel zijn, dat alleen door den verkoop van dat eene snoer de koers van den roebel eenigszins zal stijgen! Wij hebben het kostbare juweel anderhalf jaar geleden laten taxeeren — het werd toen op een waarde van 7½ miljoen francs geschat, dat is omstreeks 100.000 miljoen roebel!

Semenof haalde nogmaals verachtelijk de schouders op, maar een blik op het gelaat van de overige comité-leden overtuigde hem, dat hij alleen zou blijven staan, wanneer er aanstonds over het voorstel tot verkoop van het halssnoer zou moeten worden gestemd.

Hij wendde zich dus brommend af en sprak verder geen woord meer.

Koulomzine had intusschen in een stapeltje brieven gezocht, dat naast hem lag en vervolgde nu:

— Ik heb hier aanbiedingen van verschillende Engelsche firma's en eenige daarvan stemmen er in toe, de diamanten stuksgewijze te koopen. Dat is voor ons ook de beste methode. Wat denk jij er van, kameraad Akimof?

De vraag was gericht tot een langen, krachtig gebouwden man, met een vollen, grijzen baard en kortgeknipt hoofdhaar, die tot dusverre aandachtig had toegelisterd.

Hij haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Als het maar een firma is, die contant betaalt, dan kan het mij weinig schelen wie de diamanten en de paarden koopt. Ik weet echter niet wat ze waard zijn, want ik heb het halssnoer nooit gezien! Waar bevindt het zich thans?

— In de kelders van de Landbouw-Bank, in Newsky Prospect. Ik heb reeds aan eenige van deze firma's een antwoord gezonden en verwacht dezer dagen Engelsche juweliers hier, teneinde zich van de waarde der diamanten te overtuigen. Maar voor dien tijd moeten de steenen gedemonteerd zijn.

— En wie zal dat moeten doen? Er zijn gelukkig geen juweliers meer! zeide Akimof op grimmigen toon.

— Des te beter! Laten zij maar liever straten vegen, of iets anders nuttigs verrichten, hernam Koulomzine kalm. Maar al zult gij geen juwelierswinkels meer vinden — de deskundigen zijn toch niet geheel verdwenen — het bewijs is,

dat ik er een ontdekt heb, die de steenen van het snoer zal demonteeren!

— Hoe is zijn naam?

— Serge Loukianof! Hij is een zeer bekwaam vakman en wat nog beter is — hij zelf heeft het halssnoer van die Romanoff een paar malen gerepareerd en schoongemaakt — hij kent het dus. Maar ik zal u niet langer laten wachten — Loukianof is reeds hier! Ik kan er immers op rekenen, dat gij mijn voorstel aanneemt?

Drie van de comitéleden knikten bevestigend en Semenov haalde brommend de schouders op, alsof het hem niet kon schelen.

Koulomzine had de hand reeds op den knop van de drukbel en het volgende oogenblik klonk het ratelend geluid van de schel door het groote vertrek.

Een van de deuren ging open en er trad een soort bode binnen.

— Vraag of burger Loukianof wil binnenkomen! zeide de voorzitter van het comité kortaf.

De bode verdween weder en liet een oogenblik later een man van omsteeks 50 jaar binnen, breedgeschouderd, maar op wiens baardig gelaat maar al te duidelijk de sporen zichtbaar waren van ontbering en lichamelijk lijden.

Hij was zeer armoedig gekleed, in een korte jas, die blijkbaar vroeger aan een militair had toebehoord, een pantalon van groen laken met gerafelde pijpen en hij hield een geruite sportpet in de hand, die eveneens betere dagen had gekend!

En dat was de man, die nauwelijks vier jaren geleden behoord had tot de rijkste en aanzienlijkste juweliers, maar die zich bij de tweede revolutie bijna alles had zien ontstelen door een plunderzieke bende en er bij die gelegenheid nauwelijks het leven had afgebracht.

En onder het Bolsjewistisch regime was het hem volkomen onmogelijk geworden, zijn zaken voort te zetten.

Wie had er ook juweelen moeten koopen in dit berooide land, waar zelfs de rijksten tot bittere armoede waren vervallen, nu het geld bijna geen waarde meer had?

Loukianof kwam langzaam op de tafel toe, waaraan de vijf mannen gezeten waren en vroeg:

— Mag ik weten waarom gij mij hebt laten ontbieden, Pawel Koulomzine?

— Omdat wij uw diensten van noode hebben, Serge Loukianof! antwoordde de Volkscommissaris.

En in korte woorden zette hij den juwelier uiteen wat er van hem werd verlangd.

Er bewoog zich geen spier op het bleeke, vermagerde gelaat van den juwelier, toen hij opmerkte:

— Ik wil de steenen wel demonteeren, als gij dat verlangt. Ik ken het snoer goed.... maar ik zeg u dat het een vergrijp is aan een zeer schoon kunstwerk!

Een daverende vuistslag op het tafelblad deed hem zwijgen.

Het was Semenof, die woedend uitriep:

— Alle kunstwerken mogen naar de hel loopen! Steek mijnentwege alle musea in brand, met hun beschilderde lappen en hun ouden rommel. Doe voor mijn part hetzelfde met de bibliotheken, met de universiteiten, met alle monumenten! Als een dier — verstaat gij — als een dier moet de mensch weer gaan leven! Dan pas zal er later misschien wat geluk voor hem geboren worden!

Koulomzine had den jongen man een ongeduldigen blik toegeworpen en zeide nu:

— Je lastert, kameraad Semenof! De mensch is tot iets beters geboren, dan als een dier te leven! Je zult dat later zelf wel inzien — als je wat ouder bent! Hoe is het, makkers — zullen wij gezamenlijk het snoer van de Bank gaan halen en het hier onder goed toezicht door burger Loukianof laten demonteeren?

De anderen gaven hun instemming te kennen en tien minuten later waren allen onderweg naar de Landbouwbank, in twee sleden gezeten, bespannen met magere paarden — want de voedselnood was ook te Petrograd nog altijd nijpend.

Het was vinnig koud en allen waren gehuld in dikke, warme pelsen van beverbont, gevoerd met schapenvacht.

Er was reeds getelefoneerd, en de Volkscommissaris en zijn medeleden werden dadelijk toegelaten bij den directeur van de bank, Sabler geheeten, een man van Duitsche afkomst, met rosblond haar, en wiens lichtblauwe oogen onmiskenbaar zijn Germaansche origine verrieden.

De Landbouwbank was zelfs in dien tijd nog een van de grootste en drukste banken van geheel Petrograd.

Voor den oorlog beschikte zij over een kapitaal, grooter dan eenige andere Bank in Rusland, bijna zoo groot als dat van de Rijksbank.

De tijden waren wel zeer veranderd, maar toch had de bank zich weten te handhaven, en dat was haar alleen mogelijk gemaakt, wijl zij zich van de hulp van buitenlandsch kapitaal had weten te verzekeren.

Zoodra de leden van het Ministerie van Financiën, hetwelk nu Volkscommissariaat heet, waren binnengetreten, begon Koulomzine:

— Wij hebben u reeds medegedeeld, burger Sabler, wat de reden van ons bezoek is. Zooeven is het besluit genomen, het halssnoer van Mevrouw Romanoff te verkoopen — bij kleine gedeelten tegelijk, zoodat het noodig zal worden het collier te demonteeren. Zoodra dit geschied is, zullen de niet verkochte diamanten en paarden natuurlijk weder aan uw hoede worden toevertrouwd. Wees zoo goed ons het collier te toonen!

Er werden eenige formulieren uitgewisseld, en daarop ging Sabler den bezoekers voor naar een der gewelven van het bankgebouw, waar een groote, half in den muur gemetselde brandkast stond, een van die groote stalen kasten, verdeeld in loketten, waarvan de sleutels aan de huurders worden ter hand gesteld.

Koulomzine, die den sleutel steeds in bewaring had gehad, trad op het loket toe, en opende het.

En niet zoodra had hij de kleine deur naar zich toegetrokken, of hij slaakte een kreet van woede en ongeloovigen schrik.

Het stalen kistje met het kostbare halssnoer was verdwenen, en in plaats daarvan stond op de kleine plank een volle flesch whisky.

Daarnaast lag een stuk papier.

De volkscommissaris trok het met een woest gebaar naar zich toe, en las halffluid:

Van de dieven aan de dieven!

Jullie hebben het snoer met de mooie steentjes van burgeres Romanoff gestolen — en niemand heeft er aanmerking op gemaakt. Nu hebben wij het op onze beurt onteigend,

zoals jullie het noemen, en jullie zien het nooit terug! Om jullie te troosten over den tegenslag hebben we hier een hartversterking neergezet. Geef den moed maar niet

verloren — er zijn in Rusland nog wel meer juweelen, waar jullie je grijpgrage vingers naar kunt uitstrekken!

Hoofdstuk II.

Raffles maakt reisplannen.

Het was te Londen tamelijk rumoerig toegegaan op de bijeenkomst van juweliers en commissionairs in geslepen diamanten.

De voornaamste reden van de onaangename stemming op die vergadering scheen te moeten worden gezocht in de omstandigheid, dat zich in het geheim een consortium gevormd had, hetwelk voornemens was, zeer groote voorraden Russische diamanten op te koopen, en dit tegen het besluit van de algemeene vergadering van juweliers in, waarop de vrees was te kennen gegeven, dat een overstroming van de markt met goedkoope Russische diamanten een hoogst nadeeligen invloed op de prijzen van de geslepen steenen zou hebben.

Ook was op deze bijeenkomst uitgelekt, dat sommige juweliers individueel aanbiedingen hadden gedaan tot het aankopen van Russische kroonjuweelen te Petrograd.

Onder de juweliers die aan de vergadering hadden deelgenomen, bevond zich ook Bernard Hausmann, een van de meest bekende handelaars in geslepen diamanten, die aan het Strand een weelderig ingerichte juwelierszaak dreef.

Zoodra Hausmann de vergadering verliet, begaf hij zich naar de Windsor Club, in Oxford Street gelegen, en nog terwijl hij in zijn prachtige auto gezeten was, pruttelde en mopperde hij voor zich heen, terwijl zijn groote, vleezige, witte handen driftige gebaren maakten tegen een denkbeeldigen toehoorder.

En zijn stemming was nog volstrekt niet bedaard, toen hij de breede marmeren trap in het clubgebouw besteeg en de groote conversatiezaal binnentrad, na zijn kostbare pels en zijn hoed in de vestibule te hebben achtergelaten.

Er waren vrij wat leden op dien kouden

Januari-avond in de club bijeen en veler oogen wendden zich nieuwsgierig naar het opgewonden gelaat van den juwelier.

De hoofdredacteur van een welbekend Engelsch blad vroeg hem dan ook aanstonds:

— Wel, Hausmann — wat trek je een kwaad gezicht? Slechte berichten uit Afrika?

— De berichten uit Afrika zijn heel goed! antwoordde Hausmann brommend.

— Wat dan? Is de kunstmatige diamant dan toch eindelijk uitgevonden? Zijn jullie glinsterende producten niet meer waard dan keisteenen?

— Houd op met dien onzin! riep Hausmann uit. Ik ben uit mijn humeur, omdat ik op een bijeenkomst van mijn soortgenooten ben geweest.

— Ik begrijp het al! hernam de krantenman met een boosaardig lachje van leedvermaak. Er is een nieuw bestuur aangesteld en je bent niet herkozen!

De zwarte oogen van den juwelier fonkelden, toen hij uitriep:

— Dat hadden ze eens moeten probeeren! Neen, dat alles is het niet! Maar ik vraag je, waar het naar toe moet met de discipline in een vereeniging, wanneer de leden zich niet houden aan een besluit, dat zij zelve hebben helpen bekrachtigen!

— Zeg ons nu maar eens rustig, wat de zaak is, Hausmann! liet de kalme, heldere stem van Lord William Aberdeen zich hooren, den Vice-president van de club. Ontlast je gemoed en ga dan zitten, want je beneemt mij het licht op mijn krant!

— Het is in een paar woorden medegedeeld, Mylord! antwoordde de juwelier. Ze schijnen daar in Rusland weer eens een heel groote partij diamanten van de hand te willen doen. Dat

wordt tenminste gezegd. Wij hadden afgesproken, in geen geval individueel een bod op de juweelen te zullen doen. De reden ligt voor de hand — zij zijn te goedkoop!

— Het klinkt heel zonderling, dat men weigert iets te koopen, omdat het zoo goedkoop is — maar ik geloof wel dat ik het begrijp! hernam Lord Aberdeen glimlachend. Gij wilt de prijzen van uw reeds vroeger ingekochte diamanten niet drukken!

— Zoo is het!

— Maar wie belet u, goedkoop in te koopen en heel duur weer van de hand te doen? vroeg nu Charles Brand, de particuliere secretaris van Lord Aberdeen, terwijl hij Hausmann met zijn groote blauwe oogen vragend aankeek.

De juwelier keek den jongen man een weinig medelijdend aan en antwoordde toen:

— Dat zou natuurlijk heel goed gaan, waarde Brand, als ik de eenige juwelier in Londen was en het slechts een paar steenen betrof! Maar zoodra een paar dozijn van mijn collega's duizenden steenen voor weinig geld koopen — dan maakt reeds de onderlinge concurrentie het onmogelijk, het product op prijs te houden!

— Nu begrijp ik het, geloof ik, wel! hernam Brand — en hij keek over zijn blad heen naar Lord Aberdeen, die blijkbaar met gespannen aandacht naar de uiteenzetting van den juwelier luisterde.

— Er is nog meer! zeide Hausmann brommend. De Bolsjewiki schijnen het diamanten halssnoer van de Tsarina bij gedeelten te willen verkoopen, enkele juweliers hebben reeds een bod gedaan en er staan er al eenigen klaar, die naar Petrograd willen gaan, om daar het ding eens te bekijken! Ook dat is tegen de besluiten! Want al een paar maanden geleden was het onder de juweliers bekend dat zich hier een consortium zou vormen om het prachtige halssnoer in zijn geheel te koopen.

— Ik kan mij uw toorn als kunstenaar over die verbrokkeling van het juweel voorstellen! zeide Lord Aberdeen glimlachend. Kent gij het halssnoer?

— Welke juwelier van eenige beteekenis kent het niet! riep Hausmann uit. Ik zou het u wel kunnen voortekenen! Een collier van vier snoeren — diamanten van het fijnste water —

paarlen als een groote erwt — en een paar erbij, die niet veel kleiner zijn dan een duivenei! Och, en dat willen die ezels stuksgewijze verkoopen!

— Waar is dat collier ergens? vroeg Lord Aberdeen, maar zijn aandacht scheen eigenlijk reeds weder bij het dagblad te zijn, dat hij nog altijd in de hand hield.

— De Bolsjewiki hebben het opgeborgen in de kelders van een Bank in Petrograd — de Landbouwbank, als ik mij niet vergis in Newsky Prospect!

Maar hij moest zich nu reeds tot iemand anders wenden om naar hem te luisteren, want reeds had de Vice-President van de Club zich weder in zijn blad verdiept.

Maar Charles Brand, die even naar hem keek, ving een snellen wenk op, waarvan hij de beteekenis aanstonds scheen te begrijpen.

Want toen Lord Aberdeen eenige minuten later opstond en naar de billardkamer drentelde, volgde Brand hem en voegde zich bij hem.

De beide mannen verlieten de billardkamer weder door een tweede deur, die op de gang uitkwam, liepen deze bijna ten einde en traden toen een fraai gemeubeld vertrek binnen, hetwelk diende als particuliere ontvangkamer van den Vice-President.

Deze ging in een stoel bij den kleinen electrischen haard zitten, stak een sigaret op en keek Brand met een eigenaardigen blik uit zijn half dichtgeknepen oogen aan.

— Wel, Edward?

— Wel, Brand?

— Waarom heb je mij hier mee naar toe genomen?

— Omdat ik even ongestoord met je wilde spreken!

— Als Vice-President van de Club?

— Neen — als John Raffles, wien men de eer aandoet somtijds de Gentleman-Inbreker te noemen! antwoordde de Groote Onbekende op zachten toon.

— Wat heb je me te zeggen?

— Ik heb je om te beginnen iets te vragen! Houdt je van Rusland?

— Op dit oogenblik? Eigenlijk niet zoo bijzonder! Ik weet niet of ik wel erg communis-

tisch ben aangelegd. Bovendien — het is nu in het hartje van den winter!

— Maar mijn waarde — Rusland is in den winter op zijn mooist! Denk eens aan — de uitgestrekte steppen — de prachtige steden als Moskou en Petrograd onder de sneeuw — de heerlijke bosschen van pijnboomen, die de berg-hellingen bedekken!

— En de wolven — de beren — de vreeselijke koude! Daaraan denk ik ook, Raffles. Dacht je dat mijn geheugen zoo kort was? Zou je denken, dat ik ons avontuur van nauwelijks een jaar geleden al vergeten ben — een avontuur dat ons in dat zelfde Rusland bijna ons hachje heeft gekost!

— Ik verlang volstrekt niet dat je het vergeet, waarde Brand! Ik had alleen wat meer geestdrift van je verwacht! Want zie je — ik vind Rusland bijzonder mooi, ook in den winter! Ik zou er zoo gaarne eens weer gaan jagen — zoo in de omstreken van Petrograd! Daar zullen wij natuurlijk ook wel komen en dan — wel, dan komen wij allicht in de buurt van.....

— Van de Landbouwbank! vulde Brand den zin op zachten, wanhopigen toon aan. Met welk doel praatte ik er toch om heen? Alsof ik niet onmiddellijk geweten had wat je plannen waren, zoodra ik je gezicht had gezien, toen die vervloekte Hausmann over de juweelen van de Tsarina sprak!

— Zoo mag je niet spreken over een man als Hausmann, waarde Charly! Foei — een man die zooveel voor mijn armen heeft gedaan — al was het dan ook door mijn toedoen en zijns ondanks! Zij hebben wel een bedrag van 10.000 pond aan hem te danken, als ik alles bijeen reken! Vergeet je dat dan heelemaal?

— Maak er geen grapjes mee, Edward! Als die kerel niet was binnengekomen en hiet over die juweelen gesproken had, dan hadt jij er niet aan gedacht, om met deze koude naar Rusland te vertrekken, om daar een of ander onzinnig, gevaarlijk avontuur te beleven!

— Daarin vergis je je! Ik ga al sedert een paar dagen rond met het plan, want het was me ook van andere zijde bekend geworden, dat eenige Londensche juweliers van plan waren, naar Petrograd te reizen, teneinde daar de juweelen van de ongelukkige Romanoffs en hunne

bloedverwanten aan te koopen! Hausmann heeft alleen door zijn praatjes vasteren vorm gegeven aan mijn voornemens!

— Mag men dan weten waarin die voornemens bestaan?

— Zou ik mijn ijverigen secretaris daarvan onkundig kunnen laten? vroeg Raffles met lichten spot in zijn stem. Wij vertrekken morgen naar Petrograd!

— Ik was er al bang voor! zeide Brand zuchtend. Heb je passen? Hoe krijg je die zoo spoedig?

— Dat is mijn laatste zorg! antwoordde Raffles schouderophalend. Gelukkig beschikken we over genoeg connecties, om mij die binnen enkele uren te kunnen verschaffen — als ik er tenminste op sta, echte paspoorten te hebben! Men maakt die dingen tegenwoordig op voortreffelijke wijze na....

— Passen naar Rusland? riep Charly op ongeloovigen toon. Welke gek vraagt er tegenwoordig om een pas naar dat land?

— Je opmerking getuigt van weinig hoffelijkheid, Charly! zeide Raffles bedaard. Maar ik verzeker je dat het mij niet eens zoo moeilijk zou vallen, in het bezit van een valsche pas naar Rusland te geraken.

— Je plan staat dus vast?

— Als je er niets op tegen hebt, vertrekken wij dus morgen, zooals ik zoeven al zeide, tenminste, wanneer je niet liever thuis wilt blijven!

— Dat is onaardig van je, Edward! riep Brand op verontwaardigden toon. Je weet heel goed, dat ik er niet aan denk, je in zulke omstandigheden alleen te laten gaan. Gaan wij alleen?

— Neen — ditmaal zal ik genoodzaakt zijn, onzen braven Henderson mede te nemen. In een land als de Russische Sovjet-Republiek is de hulp van zulk een reus, die over een buitengewone lichaamskracht beschikt, van de grootste waarde!

— Hoe denk je dan te reizen?

— Zooveel mogelijk per spoor! Natuurlijk reken ik er daarbij op, dat de sneeuwval in Rusland nog niet zoo hevig is, dat hij den treinenloop belemmert of geheel onmogelijk maakt! De laatste berichten uit Rusland echter melden daaromtrent niets. En trouwens — dan zijn er gelukkig nog sleden!

— Mag men weten, hoe je je eigenlijk voorstelt, die diamanten van eigenaar te doen veranderen?

— Men zou het mogen weten, mijn waarde — als ik het zelf maar wist! antwoordde Raffles. Maar om dat te kunnen weten, moet ik eerst zorgvuldig op de hoogte zijn van den toestand aldaar. Ik moet weten waar zich de diamanten bevinden — ik moet de wijze van bewaking kennen — en ik moet zoo mogelijk de lieden kennen, aan wie de bewaking is toevertrouwd! Maar in ieder geval zal het wel noodig zijn, voor eenige vermommingen te zorgen, ofschoon ik overtuigd ben dat ik die daarginds ook wel zal kunnen krijgen. En nu hebben wij genoeg over de zaak gepraat, dunkt mij! Waarschuw Henderson en zeg dat hij onze koffers pakt. Wij zullen natuurlijk slechts de allernoodzakelijkste bagage meenemen. Wie weet hoe snel wij weder zullen moeten vertrekken — en dan is het zonde, onze kostelijke, dure kleederen daarginds achter te laten. Een partij billard, Charly?

De jonge man keek den Grooten Onbekende vol verbazing en ook wel met wat bewondering aan.

John Raffles ging morgen reeds een avontuur tegemoet, welks groote gevaren hij natuurlijk ten volle beseft — maar hij dacht er op dit oogenblik reeds minder aan, dan aan de wijze, waarop hij straks zijn caramboles zou maken.

Een zucht onderdrukkend, volgde Brand den Gentleman-Inbreker naar de billardzaal.

Maar nauwelijks waren zij daar of uit de conversatiezaal drongen opgewonden stemmen tot hen door, waarboven uit de ongeduldige, woedende stem van Hausmann klonk.

— Wat is er met onzen waarden juwelier? vroeg Raffles glimlachend op zachten toon aan

den bediende, die hem zijn queu kwam brengen.

— Ik geloof dat mijnheer Hausmann zoo kwaad is over iets wat er in Petersburg is gebeurd, Mylord! antwoordde de man. Mijnheer praat al een heel tijdje zoo hard. Ik geloof dat er sprake is van diamanten!

Raffles wierp Brand een snellen blik toe en trad, met zijn queu in de hand op de breede deuren toe, welke de conversatiezaal van de billardkamer scheidden en die meestal wijd open stonden, tenminste wanneer er niet al te druk van de billarten werd gebruik gemaakt.

Hij deed een paar stappen in de groote zaal en vroeg toen:

— Mag men weten, mijnheer Hausmann, wat er geschied kan zijn, dat u zulk een levendige taal ontlokt? Als ik mij niet sterk vergis heb ik u daareven zelfs hooren vloeken!

— Dat zou men om minder doen Mylord! riep de juwelier, die met hoogrood gelaat te midden van eenige heeren druk met zijn armen stond te zwaaien.

— Wat is er dan gebeurd, dat u in dien toestand bracht?

— Gij zijt dus niet op de hoogte? Gij hebt het nog niet gehoord?

— Wat zou ik hebben moeten hooren? Ik lees zoo goed als geen kranten!

— En daaraan doet gij misschien verstandig, Mylord! Maar ik lees ze wel, helaas! Ik heb zoeven de laatste editie van de „Times” opgeslagen en weet ge wat ik daarin las?

— Welnu?

— De juweelen van de Tsarina zijn uit de kelders van de Landbouwbank te Petrograd gestolen!

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben geen mondstuk.

Hoofdstuk III.

Het onderzoek naar de daders.

Hoeveel minachting de bestuurders van de Russische Sovjet Republiek ook steeds te kennen hadden gegeven voor het „kapitaal”, zoo lieten zij toch niet na aanstonds alles in het werk te stellen, om de daders in handen te krijgen van den diefstal, die hen zoo plotseling had beroofd van een ontzaglijk groot bedrag, als men het in roebels omrekende, — een bedrag, waarvoor duizenden kilo's roebelbiljetten te drukken waren.

En communistisch of niet — de hoofdstad hield er nog altijd politie op na, want het communisme had de menschen niet aanstonds tot lammeren vervormd, — misdaad, moord en diefstal, bedrog en oplichting waren vooral niet minder dan tijdens het Czaristisch systeem.

Die politie werd dus aanstonds aan het werk gezet — en men kon nu niet anders doen, dan hopen dat zij de daders zou vinden niet alleen, maar ook vooral de diamanten.

Wat het eerste betreft — slechts weinigen twijfelden of men zou die dieven ten slotte wel vangen, maar wat het terugvinden van de diamanten aangaat — daarin had menigeen een zwaar hoofd, om velerlei afdoende redenen, waarvan wel de voornaamste was, dat er onder de hoogstgeplaatste leden van het politiecorps nog evenveel bederf heerschte als toen de beruchte Ochrana hoogtij vierde.

En reeds denzelfden dag waarop de diefstal ontdekt was, ging de politie over tot arrestatie van eenige beambten van de Landbouwbank, ten getale van zeven, en van nog enkele andere personen.

Maar het meeste opzien baarde de gevangenneming van een vrouw, die zich Prinses Tsjeke-radze van den Kaukasus noemde, een nog jonge en zeer mooie vrouw, van wie men weinig anders wist, dan dat zij eenige maanden geleden uit Moskou, naar Petersburg was gekomen en daar een levenswijze voerde, die reeds den argwaan en den toorn had gaande gemaakt van de geheime spionnen der regeering.

Nu waren die spionnen zonder den minsten twijfel zeer bekwame mannen, die duur betaald werden, — maar het scheen alsof in deze zaak hun talenten als speurders faalden.

Want het spoor van de gevangen genomen vrouw raakte in Moskou eenvoudig zoek.

De politie daar ter plaatse had goed haar misdadigersalbums na te slaan — zij vond er geen enkele vrouw in, die ook maar in het minst geleek op Olga Tsjeke-radze.

Misschien hadden die geheime agenten wel wat meer kunnen ontdekken, als de gearresteerde vrouw er slechts toe te bewegen ware geweest, iets omtrent haar verleden los te laten.

Zij had er zich echter toe bepaald, te verzekeren dat zij een waarachtige prinses was, al was het dan maar een prinses van den Kaukasus, dat haar ouders dood waren, dat zij geen familie bezat en dat zij van die ouders eenig fortuin had geërfd.

Nu bestond er reeds lang een wet in Sovjet-Rusland, die voorschreef, dat niemands vermogen meer dan een zekere som mocht bedragen, — wat er meer was werd eenvoudig door den Staat geconfiskeerd.

En nu deed zich het zonderlinge geval voor, dat de jonge vrouw in het geheel geen vermogen scheen te bezitten — en toch dure café's en schouwburgen bezocht, er een rijpaard op na hield en een auto, en zeer dure, uit Parijs bestelde kleederen droeg, die zeker miljoenen roebels hadden moeten kosten.

De politie deed navraag bij alle banken — geen er van beheerde een deposito van „Prinses Olga”.

Zij moest dus dat vermogen ergens verborgen hebben — maar niemand kon zeggen waar en zij liet er zich volstrekt niet over uit.

Voor het gewone publiek was het volkomen duister, waarom de jonge vrouw eigenlijk was gearresteerd.

Het eenige, wat men haar schijnbaar ten laste

kon leggen, was, dat zij zeer goed bekend scheen te zijn met een van de gearresteerde bankbeambten, op wien een zware verdenking rustte, dat hij bij den diefstal betrokken was.

Die bankgamte heette Jan Iwanof en vergelijkende schriftproeven hadden aangetoond, dat hij de schrijver moest zijn van het beleedigende briefje, hetwelk men in de ledige safe had gevonden, in plaats van de juweelen, welke zij had moeten bevatten.

Zoo stonden de zaken, toen, twee dagen later, ongeveer tien uur in den morgen, de hoofdinspecteur van politie Koudrine bevel gaf, Prinses Olga voor hem te brengen.

Nicolas Koudrine was een zwaar gebouwd man van omstreeks 50 jaar, met kolossale, nog gitzwarte knevels, die aan weerszijden van zijn mond diep neerhingen, zoodat de punten bijna zijn borst bereikten.

Hij bevond zich op dat oogenblik in zijn cabinet en het bevel was gericht tot een politiebeambte met een kaal hoofd en grijzende bakkebaarden.

Eenige minuten later ging de deur open en een jonge en ontegenzeggelijk zeer schoone vrouw trad met opgeheven hoofd en schijnbaar volkomen op haar gemak de kamer binnen.

Achter haar bleven twee politieagenten op den drempel van de deur staan.

Koudrine was een man, die zeer gevoelig was voor vrouwelijk schoon, maar hij had een vast besluit genomen, zich ditmaal niet door dat gevoel te laten meeslepen en daarom klonk zijn stem misschien wat barscher dan hij haar had willen doen klinken, toen hij vroeg:

— Madame, wees zoo goed mij uw waren naam te zeggen.

— Nogmaals, commissaris? vroeg de jonge vrouw op een toon van verbazing en ongelooft. En wat bedoelt gij met mijnen waren naam? Dien heb ik u al genoemd — ik ben Olga Tsjekeradze, prinses van den Kaukasus!

— Maar wat beteekent die titel! riep Koudrine ongeduldig uit. Wij kennen geen prinsessen meer!

— De Kaukasus heeft zich onafhankelijk verklaard! hernam de jonge vrouw koeltjes.

— Dat mag zoo zijn — maar wij beschouwen die landstreek als te behooren tot het Russische

Rijk — en met prinsessen hebben wij afgedaan! Trouwens — hoe komt gij aan dien titel?

— Door erfelijkheid! Mijn vader was vorst van den Kaukasus!

— Maar zoo iemand heeft nooit bestaan! riep Koudrine, terwijl hij met de platte hand op het blad van zijn schrijftafel sloeg. Het is alles dwaasheid! Niemand heeft uw vader het recht gegeven, om dien titel te dragen!

— Hij nam zich dat recht!

De hoofdcommissaris keek de jonge vrouw een oogenblik scherp aan, haalde toen de schouders op en ging op veranderden toon voort:

— Als gij het toestaat zullen wij nu eens over uw levenswijze spreken! Men heeft mij gerapporteerd, dat gij op grooten voet leeft — terwijl er alom nog nood en gebrek heerscht. Gij moet dus wel buitengewoon rijk zijn!

— Laten wij aannemen dat ik dat ben!

— Maar waarin bestaat dan uw vermogen? Hebt gij landgoederen?

— Als ik die had, zou de staat ze mij waarschijnlijk al lang hebben afgenomen! antwoordde Olga schouderophalend.

— Maar waarin bestaat dan het reusachtige vermogen dat gij wel moet bezitten?

— Daarover wensch ik mij niet uit te laten!

— Ik geloof niet dat uw methode aanbevelenswaardig is, madame! wij zullen het toch wel uitvinden, dat verzeke ik u!

— Des te beter! hernam de jonge vrouw spottend. En nu gij mij zooveel gevraagd hebt, wilt ge mij zeker ook wel toestaan, u op mijn beurt een vraag te doen?

— Wat wilt gij weten?

— Ik wil eenvoudig weten, waarom men mij gevangen heeft genomen!

— Kom, kom, dat weet gij zeer goed! antwoordde de hoofdcommissaris meesmuilend. Er rust een zware verdenking tegen u, dat gij betrokken zijt bij den diefstal van de diamanten van de Tsarina, God zegene haar — ik wil zeggen, van burgeres Romanoff!

Olga haalde de schouders op, wierp den hoofdcommissaris een spottenden blik toe uit haar prachtige zwarte oogen en zei kortaf:

— Gij zijt gek! Ik heb met de geheele zaak niets te maken!

— Maar gij kent zeer intiem een van de

bankbeambten, van wie het vast staat, dat hij bij den diefstal betrokken is! riep Koudrine woedend uit. Ik zou u raden om uw toon wat te matigen, madame, dat is alles wat ik u kan zeggen! Kent gij dit handschrift?

Hij hield haar eensklaps het briefje voor, hetwelk men in de ledige safe gevonden had.

De vrouw wierp er een onverschilligen blik op en zeide toen:

— Ik heb het nooit gezien!

— Zoo waarlijk? En dit dan?

Hij nam den bovensten brief van een klein stapeltje, dat naast hem lag en toonde het haar.

Olga Tsjekeradze verschoot plotseling van kleur en haar oogen vlamden toen zij uitriep:

— Hoe komt gij aan dien brief?

— Dien hebben wij onder uw correspondentie gevonden, madame! antwoordde de hoofdcommissaris kalm. Hij is nog al van teederen aard... en...

— Gij hebt het dus gewaagd een huiszoeking bij mij te doen?

— Dat waagstuk was niet zoo groot, madame! zeide Koudrine op grimmigen toon. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij te laten uitspreken? Ik zeide dat dat briefje van teederen aard is en dat het zonder twijfel is geschreven door denzelfden man, die het beleedigende briefje schreef, hetwelk in het loket gevonden werd!

De jonge vrouw scheen op het punt, heftig uit te vallen, maar zij wist zich te bedwingen en zeide minachtend:

— Gij zijt niet bij uw verstand! Maar ik waarschuw u — maak deze dingen niet bekend, want daar zoudt gij berouw van kunnen hebben! Gij zult mij over eenige dagen wel weer in vrijheid moeten stellen en dan spreken wij elkander nader! Ik laat niet met mij spotten, als gij dat maar weet!

— Ik doe mijn plicht, madame, en anders niet! hernam Koudrine koeltjes, maar zijn lippen beefden en zijn oogen glansden, toen hij Olga Tsjekeradze nakeek, die weder door de twee politiebeambten werd weggeleid.

Zoodra de deur achter haar was gesloten, liet Koudrine zich achterover in zijn gemakkelijken stoel vallen, na een dikke, zwarte sigaar te hebben opgestoken en bromde toen voor zich heen:

— Een drommels mooie vrouw! Een gevaarlijke vrouw! Maar waarom bekent zij toch niet liever? Het zal haar weinig helpen, bij haar houding te blijven volharden, want de man die haar het briefje schreef, zal dezer dagen wel door de mand vallen!

Hij bleef nog eenigen tijd in gedachten met gekruiste armen voor zich uitkijken, toen er op de deur werd geklopt en de politiebeambte met het kale hoofd het bezoek aankondigde van Iwan Semenov.

De hoofdcommissaris van politie keek verrast op en bromde voor zich heen:

— Wat kan de secretaris van het Volkscommissariaat voor Financiën mij te zeggen hebben? Nu, laat hem maar binnen komen!

De beambte ging heen en liet een oogenblik later Semenov binnen.

Hij bleef een oogenblik op den drempel staan, den hoed in de hand en keek met zijn scherpe, doordringende oogen naar Koudrine, die was opgestaan om hem te begroeten.

Zoodra Semenov gezeten was, begon hij:

— Het zal u misschien eenigszins verbaasd hebben, mij hier te zien, Nicolas Koudrine?

— Het zou tot niets dienen om het te ontkennen, Iwan Semenov! antwoordde de hoofdcommissaris. Mag ik de reden van uw bezoek leeren kennen?

— Zie hier, mijnheer de hoofdcommissaris! Aan u is het onderzoek in zake den diefstal van de kroonjuweelen toevertrouwd, nietwaar?

— Zoo is het! antwoordde de hoofdcommissaris langzaam, en op verbaasden toon.

— Er hebben reeds arrestaties plaats gevonden?

— Verscheidene.

— Onder de arrestanten bevindt zich een vrouw, die zich prinses van den Kaukasus noemt?

— Zoo is het!

— Hebt gij eenige bepaalde redenen om te vermoeden dat zij bij dien diefstal betrokken is geweest?

— Er bestaan althans ernstige vermoedens van medeplichtigheid tegen haar!

Een oogenblik bleef het stil, en Semenov scheen ergens over na te denken.

Zijn fanatieke oogen vlogen snel door het vertrek, en eindelijk hernam hij:

— Luister eens, Nicolas Koudrine. Ik ken die dame. Ik ben er zeker van dat zij met de geheele zaak volstrekt niets uitstaande heeft!

— En mag men weten, waarop die zekerheid berust? vroeg de hoofdcommissaris, terwijl hij den secretaris onderzoekend aankeek.

— Uitsluitend op de kennis van haar karakter! Ik weet dat zij niet schuldig kan zijn!

Met een flauwen glimlach om de lippen keek Koudrine naar het teedere, hartstochtelijke briefje, hetwelk de jonge vrouw van een anderen man had ontvangen — en hij schoof het een eindje weg, zoodat zijn bezoeker het niet kon lezen.

Er lag een eigenaardige klank in zijn stem, toen hij vroeg:

— Gij stelt zeker veel belang in die dame?

— Zeer veel belang! En ik wenschte wel, commissaris — dat zij zoo spoedig mogelijk weder in vrijheid werd gesteld!

— In vrijheid werd gesteld? Heb ik u goed verstaan? riep Koudrine verbaasd uit.

— Gij hebt mij zeer goed verstaan!

— Maar dat is onmogelijk, secretaris! Ik denk er niet aan! Olga Tsjekeradze staat onder verdenking, en zoolang die verdenking blijft bestaan — zoolang ben ik wel genoodzaakt haar in arrest te houden!

— Maar — als ik u nu zeg, dat het mijn persoonlijke wensch is, dat zij spoedig wordt vrijgelaten! hernam Iwan Semanof, terwijl hij zijn hoed tusschen zijn vingers ronddraaide, en den commissaris door zijn half dichtgeknepen oogleden onderzoekend aanstaarde.

Koudrine was opgestaan.

Er lag een harde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij op kouden toon zeide:

— Het spijt mij, Iwan Semanof. De tijden van het Csarisme zijn voorbij. Ik weet wel dat er nog altijd omkoopbare beambten zijn — maar laat ik u zeggen dat ik niet daartoe behoort!

— Wie zegt u dat ik u heb willen omkopen? riep de secretaris op heftigen toon. Ik ben echter lid van de Regeering, en als ik een verlangen te kennen geef.....

— Dan weiger ik dat in te willigen, als ik daardoor aan mijn plicht te kort doe! viel Koudrine hem kortaf in de rede. Die vrouw staat onder verdenking — onder ernstige en gerechtvaardigde verdenking — en ik mag haar niet in vrijheid doen stellen alvorens het onderzoek glashelder aan den dag heeft gebracht, dat zij onschuldig is! Ik zal dan de eerste zijn, om mijn verontschuldigen te maken, dat wij haar hebben moeten vasthouden.

— U weigert dus, haar op mijn verzoek in vrijheid te stellen — al was het slechts voorwaardelijk?

— Ik weiger!

— Het is goed — ik hoop dat gij het u later niet zult berouwen!

De secretaris had deze woorden op een dreigenden toon uitgesproken en een oogenblik stonden de mannen elkander vijandig op te nemen.

Toen drukte Koudrine op den knop van een electrische schel en zeide op volkomen rustigen toon tot den beambte die binnentrad:

— Iwan Semanof vertrekt, Wassilef — breng hem naar de deur!

Hoofdstuk IV.

Raffles biedt zijn diensten aan.

Semanof liep haastig door de nauwe gangen van het politiebureau, zonder op den beambte te letten, die hem volgde, en vond op straat zijn slede, bestuurd door een geuniformd beambte van het Volkscommissariaat.

Hij stapte in het voertuig en riep den man

toe, die diep in zijn dikken pels gedoken zat:

— Naar het Winterpaleis!

De koetsier keek zelfs niet om, maar liet een eigenaardig geluid met zijn tong hooren en de twee paarden trokken aan.

Semanof had den kraag van zijn pels zoo hoog

mogelijk opgetrokken, want het was nog altijd fel koud en hij scheen volstrekt niets van zijn omgeving te zien.

Na een rit van 20 minuten ongeveer, stond de slede stil voor het voormalige paleis.

Het was alsof Semenof uit een slaap wakker schrikte, toen hij plotseling het hoofd ophief, rondkeek, en toen uit de slede stapte.

— Ik zal de slede niet meer noodig hebben, Serge! zeide hij tot den koetsier, die een brommend geluid liet hooren, met de tong klapte en wegreed.

Semenof besteeg de breede marmeren trappen, ging den portier voorbij en begaf zich naar zijn eigen werkkamer, een klein vertrek, dat op de Newa uitzag, die op dit oogenblik met een zoo dik ijsdek was gepantserd, dat dit met gemak een elektrische tram kon dragen.

Hij wierp zijn hoed met een kwaad gebaar op de sofa neder, die in een hoek van het vertrek stond en bromde tusschen de tanden:

— Zij moet op vrije voeten worden gesteld! Hoe kon zoo iets noodlottigs gebeuren als die arrestatie? Zij moet vrij worden gelaten, voor die ezels...

Hij voltooide den zin niet, want er werd op de deur geklopt en er trad een soort bode binnen, die zeide:

— Burger Koulomzine verzoekt u in de groote zaal te komen, Iwan Semenof.

— Waarom? Ik heb hier te werken! zeide Semenof onwillig. Er is toch geen vergadering?

— Dat niet — maar er is iets gewichtigers! antwoordde de bode grinnkend.

— Wat dan wel?

— Er zijn vreemdelingen!

— Zij kunnen naar den duivel loopen! riep Semenof op woesten toon. Zij en alle andere vreemdelingen!

— Het zijn Engelschen, Iwan Semenof!

— Dat doet er niet toe! Wat komen zij hier doen?

— Dat is het juist, waarom ik u kom halen! Zij hebben het voorstel gedaan, om de juweelen te helpen opsporen — de gestolen juweelen van Vrouw Romanoff!

Semenof hief met een ruk het hoofd op en keek den bode doordringend aan.

— Wat vertel je daar? zei hij toen langzaam. Engelsche detectives?

— Iets van dien aard, burger Semenof!

— En komen die hier om... nu, wij zullen wel zien! voegde hij er aan toe. Zeg maar dat ik aanstonds kom.

De bode verwijderde zich, Semenoff ging een oogenblik voor het venster staan en hij staarde over de Newa heen naar de ijle verte, over de besneeuwde daken, tot hij eindelijk weder uit zijn gepeins ontwaakte en haastig naar de zaal liep, waar de Volkscommissarissen bijeen plachten te komen.

Hij vond daar Pawel Koulomzine en nog twee ambtenaren van het Volkscommissariaat van Financiën, voorts Sabler, den directeur van de Landbouwbank — en tenslotte twee personen, klaarblijkelijk vreemdelingen, die hem volkomen onbekend waren.

Hij bleef een oogenblikje op den drempel staan, sloot toen de deur, kwam langzaam naar voren en zeide, zonder zijn blikken van de beide vreemdelingen af te wenden:

— Je hebt mij laten roepen, Pawel Koulomzine?

— Ja, Iwan Semenof! Sta mij toe dat ik deze beide Engelsche heeren aan je voorstel. Het zijn Londensche juweliers en zij hadden zich hierheen begeven om mondeling met ons te onderhandelen over den verkoop van de juweelen, die ons op zulk een noodlottige wijze ontstolen zijn! Dit is John Duncan — die andere heer is Andrew Porter.

— Zijn hun passen in orde? vroeg Semenof droogjes.

— Zij zijn in orde! Wij hebben niets willen doen burger Semenof, alvorens ook jouw meening te hebben gehoord. Wij hebben deze heeren natuurlijk wel mededeeling moeten doen van den diefstal — en zij hebben ons aangeboden, ons behulpzaam te zijn bij de opsporing van de juweelen — natuurlijk tegen een behoorlijke vergoeding en op voorwaarde dat de juweelen, wanneer zij ze ontdekken, niet aan anderen, maar alleen aan hen verkocht zullen worden.

Semenof gaf niet dadelijk antwoord, maar nam de beide Engelschen scherp op.

Hij kneep daarbij zijn oogen bijna geheel dicht en zijn gelaat verkreeg daardoor een loerende uitdrukking.

Eindelijk zeide hij langzaam :

— Die heeren zijn dus, behalve juwelier, ook nog detective ?

— Mijn vriend is zelfs in de eerste plaats detective ! liet de kalme stem van Duncan zich hooren. Hij is slechts in naam juwelier — en ik heb hem verzocht, mij te willen vergezellen, teneinde mij beschermd te weten tegen allerlei onaangenaamheden, als ik de juweelen zou hebben gekocht — want daarop rekende ik natuurlijk ! Ik had Londen reeds verlaten nadat het bericht van den diefstal daar bekend was !

— Mag ik uw pas eens zien ? vroeg Semenov, die naderbij was gekomen.

Duncan ontknoopte zijn jas, nam uit den binnenzak een stevige lederen portefeuille, opende die, nam er een papier uit en stak het Semenov toe.

Deze bestudeerde de pas met groote zorgvuldigheid en eensklaps hief hij het hoofd op en zeide op scherpen toon :

— Deze pas is eerst gistermiddag laat aan onze grens afgestempeld. Het bericht van den roof echter was reeds twee dagen geleden te Londen bekend !

Duncan haalde de schouders op en zeide :

— Wij hebben Londen reeds een week geleden verlaten en hebben in Frankrijk gereisd.

— Maar de laatste stempel op uw pas is een Duitsche — ik zie er in het geheel geen Fransche visa's op ! hernam Semenov.

— Voor Frankrijk had ik een afzonderlijke pas ! zeide Duncan kortaf. Zou ik mogen weten, mijnheer, waartoe dit vragen dient ? Gij gelooft mij toch hoop ik wel ?

— Ik heb geleerd om wantrouwend te zijn ! antwoordde Semenov met een kort lachje.

— Dat is in een land als dit begrijpelijk, zeide Duncan. Overigens wij dringen onze diensten volstrekt niet op ! Als gij er geen gebruik van wenscht te maken, dan behoeft gij het slechts te zeggen !

Semenov sloeg geen acht op deze woorden, maar vroeg :

— Waar woont gij ?

— Voorloopig in het Vreemdelingenhotel !

Het Vreemdelingenhotel was een zeer groot gebouw, oorspronkelijk een Regeeringsdepartement, hetwelk door het Sovjet Bestuur was ingericht tot het herbergen van de tallooze vreem-

delingen, die in de hoofdstad geen onderdak konden krijgen.

De geheele bediening bestond uit Staatsbeambten, van den gérant tot het minste kamermeisje en het hotel werd dan ook van Staatswege geëxploiteerd.

Het was er echter niet aangenaam verblijven, want men was er als het ware opeengepakt, de maaltijden lieten veel te wenschen over en met de zindelijkheid nam men het in dit Staatshotel zoo nauw niet.

Semenov bleef Duncan nog een oogenblik zwijgend aanzien en wendde zich toen tot den Volkscommissaris met de woorden :

— Wat denkt gij te doen ?

— Wel — mijn meening is, dat wij volstrekt niets wagen door de hulp van deze heeren te aanvaarden !

— Maar waartoe ? hernam Semenov op scherpen toon. Zijn onze eigen politiemannen zulke ezels ?

— Ik vrees veel eer dat zij in sommige opzichten wel wat al te slim zijn ! liet de stem van Andrew Porter zich hooren.

— Gij durft heel wat zeggen, vreemdeling ! riep Semenov toornig uit. En als er dan om mijn meening gevraagd wordt, dan zeg ik, dat wij volkomen vrij moeten blijven, dat wij de hulp van buitenlanders niet noodig hebben en dat onze politie mans genoeg is, om de zaak alleen op te knappen ! Er zijn reeds verscheidene beambten van de Bank gearresteerd en.... de schuldig zal wel spoedig ontdekt worden !

— De juweelen ook ? vroeg Duncan droogjes. Want die zijn van ons standpunt bezien, de hoofdzaak ! De dieven kunnen ons uiteraard minder schelen !

— Als de dieven eenmaal bekend hebben, zullen de gestolen juweelen ook wel spoedig voor den dag komen ! bromde Semenov. Burger Koulomzine, gij hebt nu gehoord, dat ik er bepaald tegen hen, deze vreemdelingen in de zaak te betrekken ! Wat hoeven zij zich met onze aangelegenheden te bemoeien ? Nicolas Koudrine heeft de zaak in handen, hij leidt het onderzoek en zijn bekwaamheid is aan geen twijfel onderhevig.

En Semenov draaide den beiden vreemdelingen den rug toe en scheen, wat hem betrof, de zaak als afgedaan te beschouwen.

— Maar, Iwan Semenof, begon de Volkscommissaris — deze heeren verlangen immers volstrekt geen belooning, voor zij eenig resultaat behaald hebben! Wat schaadt het ons, als zij ons helpen? Wij kunnen er slechts bij winnen!

— Wij hebben geen vreemde hulp noodig! bromde Semenof, zonder zich om te draaien.

Koulomzine wilde nog iets zeggen, toen de Londensche juwelier een stap naar voren trad en met kalme stem zeide:

— Een oogenblik, mijne heeren! Wij denken er niet aan, op deze wijze aan het werk te gaan; als men niet eenparig onze hulp aanvaardt, dan nemen wij ons aanbod eenvoudig terug!

Maar op dat oogenblik sprong Akimof op en riep uit:

— Maar ik ben voor uw aanstelling! Al de anderen zijn er ook voor! Burger Koulomzine, waarom zouden wij een dwaas figuur slaan, na de toezegging, welke wij reeds aan deze heeren hebben gedaan, alleen omdat kameraad Semenof er tegen is? Hij kan immers geen steekhoudende redenen aanvoeren!

— Geen steekhoudende redenen? Zooveel als gij wilt! riep Semenof ongeduldig. Zij zijn hier volkomen vreemd, zij kennen onze taal niet — —

— En gij staat al een half uur Russisch met hen te praten! riep Akimof uit, en hij barstte in een bulderend gelach uit. Ik vind integendeel dat mijnheer Duncan vooral onze taal voortreffelijk spreekt!

Semenof klemde de lippen oopen en hernam toen:

— Laten zij dan onze taal kennen — maar ze zijn toch volkomen vreemd in Petersburg!

— Ik heb hier te zamen zeker minstens twee jaren doorgebracht, Iwan Semenof! zeide Duncan kalm. Ik ken de menschen en de toestanden, ik ken de stad en niet alleen haar hoofdstraten, dat verzeker ik u!

— Doe dan mijnentwege wat gij wilt! riep Semenof, met een kwaadaardige uitdrukking op zijn gelaat. Als gij later maar onthoudt, dat ik mij tegen dit onzinnige plan verzet heb, dat ons weer meer belachelijk moet maken in de oogen van die vreemdelingen!

En met deze woorden verliet hij het vertrek, de deur hard achter zich dicht slaande.

Maar Akimof haalde de schouders op, keek

nog eens spottend naar de dichte deur en zeide toen:

— Nu willen wij eens tot het zakelijke overgaan, kameraden! We zeggen dus, dat deze beide vreemdelingen geheel op hun eigen gelegenheid pogingen in het werk stellen, de gestolen diamanten weder aan het licht te brengen. Slagen zij er in, dan zal mijnheer Duncan de voorkeur hebben bij den verkoop en bovendien zal hen een belooning worden uitgekeerd van.... van, laat ons zeggen tien millioen roebel!

Duncan scheen slechts met moeite een glimlachje te verbergen, want hij had het bedrag snel in Engelsche ponden omgerekend — voor dat bedrag zou men in de Engelsche hoofdstad ternaauwernood een behoorlijk pak kleeren kunnen koopen.

Hij maakte echter een hoffelijke buiging en zeide:

— De voorwaarden staan mij aan, mijne heeren! Wij zouden u niet met ons aanbod hebben lastig gevallen, als wij er niet zeer bijzonder op gesteld waren, die prachtige verzameling juweelen in onze handen te krijgen! Mag ik vragen of hier reeds concurrenten van ons zijn geweest?

— Nog niet — maar er zijn er stellig reeds onderweg, die vertrokken zijn, nadat het bericht van den diefstal te Londen bekend werd gemaakt! antwoordde Akimof. Maar gij behoeft hen niet meer te vreezen, om begrijpelijke redenen. Want worden de diamanten niet teruggevonden — dan heeft geen uwer er iets aan. Weet gij ze echter aan het licht te brengen — dan hebt gij de voorkeur bij den aankoop, natuurlijk verondersteld, dat gij een behoorlijk bedrag biedt. Ik wil nu nog geen cijfer noemen — maar — gij zult op een bedrag van omstreeks 100.000 pond sterling moeten rekenen!

— Dat wil zeggen — eenige billioenen roebels! hernam Duncan glimlachend. Nu, wij houden het voor afgesproken, mijne heeren! En ik hoop van harte, dat het mij moge gelukken, de juweelen aan het licht te brengen. Maar natuurlijk hebben wij uw hulp noodig. Gij moet mij toestaan, aan de politie om inlichtingen te vragen — want zonder die zullen wij bezwaarlijk met kans op slagen kunnen handelen!

— Wij zullen burger Koudrine last geven, dat

hij u in alles behulpzaam moet zijn — natuurlijk tot een zekere grens, En gij kunt instaan voor de bekwaamheid van uwen vriend, Andrew Porter?

— Hij is een van de knapste detectives van zijn land! antwoordde Duncan eenvoudig.

— Dan kunnen wij niets anders doen dan u succes toewenschen, vreemdeling! zeide de volkscommissaris. Want wij willen er geen geheim van maken, dat de rechedienst in ons land dringend verbetering behoeft...

Er werd nog eenige oogenblikken over de zaak gesproken en toen verlieten de beide Engelschen het Winterpaleis, met een aanbeveling voor hoofdcommissaris Koudrine in den zak.

Het bleek dat Duncan niet te veel gezegd had, toen hij verzekerde, dat hij in Petersburg voortreffelijk den weg wist.

Want hij liep zonder aarzelen voort, zonder ooit den weg te moeten vragen.

Toen zij een zeer groot plein overstaken, niet zonder moeite, want de sneeuw lag hier wel een voet hoog, zeide de jongste van de beide mannen op zachten toon tot Duncan:

— Hadt jij verwacht dat zij zoo spoedig zouden toehappen?

— Ja — dat had ik inderdaad verwacht! Die Koulomzine had gelijk, toen hij zeide dat het hier met de recherche niet zoo schitterend gesteld was. Hij had ook kunnen zeggen dat die recherche miserabel is en dan had hij zich nog euphemistisch uitgedrukt. Want inderdaad bestaat

er op het oogenblik geen land ter wereld waar zoo erbarmelijk geknoeid, bedrogen, omgekocht en gestolen wordt als in het Rusland van den tegenwoordigen tijd! Het was erg onder het Czaristisch regime — het is nog een graadje erger geworden onder de zegeningen van het Bolsjewisme! Het is wel zooals die geestige Voltaire het uitdrukte: „Plus ça change, plus c'est la même chose!”

— Geloof je dat je kunt slagen?

— Ik hoop het! Het was een tegenslag, toen wij vernamen, dat de juweelen gestolen waren — maar wij moeten onze uiterste best doen om ze weder aan de dieven te ontnemen! En dat zal ik zonder het minste berouw doen, want men kon ze evengoed in het water werpen, dan de opbrengst ter hand te stellen aan lieden, die ieder begrip aangaande de waarde van geld volkomen schijnen te hebben verloren! En ik wil niet John Raffles zijn, als ik geen betere bestemming voor dat geld weet! Hier in Rusland zou het in een bodemlozen put verzinken, zonder eenig werkelijk nut aan te richten — in Engeland zou ik er veel, heel veel goeds mee kunnen uirichten!

— Wat denk je van dien Semenof? vroeg Charly Brand — want hij was het, die zich als detective Porter had uitgegeven.

— O, die man wantrouwde ons aanstonds! antwoordde Raffles schouderophalend. En hij wantrouwt ons nog — want hij heeft ons van het Winterpaleis af gevolgd!

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten
met andere merken.

Hoofdstuk V.

Raffles spant zijn net.

Brand had Raffles even verbaasd aangekeken, en vroeg nu:

— Hoe weet je dat? Je hebt geen enkele maal omgezien!

— Dat niet — maar de zakspiegeltjes zijn niet voor de musschen uitgevonden! Die kleine voorwerpen zijn van groot nut, als men ze handig weet te hanteeren! Ik heb er een paar maal

ingekeken, en telkens wanneer ik keek zag ik dien Semenof op bijna denzelfden afstand achter ons!

— Dat kan wel toeval zijn geweest!

— Natuurlijk! Dat ontken ik volstrekt niet. Maar hij houdt ons voortdurend in het oog, dat is duidelijk te zien! Kom, wij zullen eens een slede nemen, en opletten wat hij doet! Maar denk er om dat je je niet verraadt, door om te zien!

— Waar gaan wij dan heen? Naar de plek waar we Henderson hebben achtergelaten?

— Dat in geen geval. Want zij mogen pas op het laatste oogenblik, en als het niet anders meer kan, ontdekken dat wij niet met zijn beiden maar met ons drieën zijn hier gekomen! Wij zullen eenvoudig naar het Hoofdbureau van Politie rijden. Ik wil dien „burger Koudrine” wel eens spreken!

— Zeg mij eens Edward — heb je nu al eenig besef, hoe die diamanten verdwenen kunnen zijn?

— Niet het allergeringste! Hoe zou dat ook mogelijk kunnen zijn? Ik ken immers de omstandigheden alleen maar uit de korte persberichten.

Onder het spreken waren de twee vrienden naar een van die kleine, tamelijk ongemakkelijke sleden toegelopen, welke des winters in de groote Russische steden de plaats der huurrijtuigen innemen, en die nog altijd door paarden getrokken worden, terwijl het huurrijtuig in menig geval reeds door de automobiel vervangen is.

De koetsier zat half dommelend op zijn bok, en hij scheen niet veel lust te hebben, de twee vreemdelingen te vervoeren.

Maar Raffles noemde hem een prijs, die hem aanstonds tot leven scheen te wekken.

Hij kwam overeind, trok het dek van zijn paard, nam de leidsels in de hand, en liet een fluitend geluid hooren, hetgeen voor het magere paard het sein was, er op een eigenaardig, kort sukkeldrafje vandoor te gaan.

Raffles had tersluiks weder een blik in zijn zakspiegeltje geworpen, toen de sledę zich in beweging stelde.

— Nu zal hij toch zeker wel achter zijn gebleven? vroeg Brand lachend.

— Integendeel — hij heeft eveneens een slede genomen, en volgt ons! antwoordde Raffles.

— Maar wat beteekent dat? riep Charly ten hoogste verbaasd uit. Waarom volgt die man ons zoo hardnekkig?

— Dat mag je wel vragen! Dat zou ik zelf ook gaarne weten! zeide Raffles.

— Het kan hem niet eens bekend zijn, of wij wel vergunning hebben gekregen de zaak op eigen gelegenheid te onderzoeken!

— Des te vreemder is zijn handelwijze! hernam Raffles peinzend. Nu, het zal naderhand wel blijken, waarom die man zoo bijzonder veel belang in ons stelt — en waarom hij er zich zoo krachtig tegen verzette, dat wij de politie zouden helpen bij het opsporen van de juweelen!

De kleine slede gleed intusschen snel voort over het hard bevroren sneeuwdek en hield na een rit van ongeveer 20 minuten stil voor het hoofdbureau van politie.

En toen Raffles snel een blik terzijde wierp, zag hij dat Semenof zijn slede eveneens had laten stilhouden, zonder evenwel uit te stappen.

Hij had zich dicht in zijn pels gewikkeld, en er was weinig meer van hem te zien dan het puntje van zijn neus — maar het was dezelfde man, daaraan twijfelde Raffles geen seconde.

Hij verzocht den koetsier van zijn slede, te willen wachten, en ging met Brand het sombere gebouw binnen, waar het donker en koud was.

Een agent van politie geleidde hen naar het vertrek van den hoofdcommissaris, die hen ontving met een niet te ontkennen uitdrukking van verbazing op het gelaat.

Zoodra Raffles echter den aanbevelingsbrief van Koulomzine had getoond, veranderde die uitdrukking en hij bood den bezoekers hoffelijk een stoel aan.

Zoodra Raffles en Brand gezeten waren, begon Koudrine:

— Pawel Koulomzine is een zeer goede vriend van mij, heeren. Eigenlijk moest ik gegriefd zijn, dat vreemdelingen hun hulp komen aanbieden — maar het is immers ook reeds in Engeland bekend, dat het op dit oogenblik niet bijster goed gesteld is met de inrichting van onze politie! Ik zelf zou dat gaarne anders zien — maar men moet roeien met de riemen die men heeft! Wilt ge mij zeggen, wat ge van mij wenscht?

— Niets anders, mijnheer, dan een kleine uit-

eenzetting van den staat van zaken, zooals die thans is! antwoordde Raffles.

— Wel, wij zijn nog weinig gevorderd! De bankbeambten, die gearresteerd werden, zitten nog altijd achter slot en grendel en blijven hardnekkig ontkennen, dat zij iets met de zaak uitstaande hebben! Hetzelfde geldt voor de vier mannen, die niet tot het bankpersoneel behoorden en voor Olga Tsjekeradze.

— Allen blijven dus ontkennen?

— Allen!

— Zijn er eenige aanwijzingen, die de schuld van die lieden waarschijnlijk doet voorkomen?

— Slechts zeer weinige, wat de gearresteerde bankbeambten betreft. Maar die tegen de vrouw zijn veel sterker! Het is een uitgemaakte zaak, dat zij in intieme relatie heeft gestaan met een van de gearresteerde bankbeambten, Jan Iwanof.

— Wat zou dat?

— Die Iwanof heeft zonder twijfel het onbeschaamde briefje geschreven, hetwelk de Volkscommissaris van Financiën in het stalen loket vond, waar hij zelf de juweelen had weggesloten.

— Hoe weet men dat zoo zeker?

— Omdat er bij een huiszoeking in de woning van de vrouw brieven van teederen aard zijn gevonden, waaronder ook eenige van Jan Iwanof en het handschrift is zonder eenigen twijfel hetzelfde!

— Mag ik dat onbeschaamde briefje eens zien, waarvan gij spreekt?

Koudrine trok een lade van zijn groot schrijfbureau open, nam er een kartonnen map uit, opende die, zocht een oogenblik en stak toen Raffles een stukje papier toe met de woorden:

— Hier is het!

Raffles las den brief van begin tot eind door en toen hij gereed was, zeide hij:

— En nu de minnebrief, als ik u verzoeken mag?

— Hier hebt gij hem!

Raffles legde de beide brieven naast elkander en begon ze met de grootste zorgvuldigheid te vergelijken.

Hij haalde een vergrootglas te voorschijn, bekeek de letters daardoor nauwkeurig en toen hij het hoofd weder ophief, speelde er een eigenaardige glimlach om zijn lippen.

Hij gaf de beide brieven weder terug met de woorden:

— Gij hebt gelijk — die brieven zijn ongetwijfeld door een en denzelfden man geschreven! Ik begrijp dan ook niet goed, waarom die Iwanof blijft ontkennen.

— Dat doen zij altijd! zeide Koudrine schouderophalend.

— Wat zijn de aanwijzingen tegen de vrouw?

— Wel, zij heeft dien man zeer intiem gekend — zij leeft op een zeer grooten voet, zij heeft ons zonder twijfel bedrogen aangaande haar afkomst — en gij zult zien dat het onderzoek haar schuld, of althans haar medeplichtigheid onomstootelijk zal bewijzen!

— Vordert dat onderzoek dan?

De hoofdcommissaris trok een verlegen gezicht en antwoordde:

— Helaas slechts langzaam! Gij moet weten, dat er volstrekt geen sporen van braak zijn gevonden, noch aan de loketkast, noch aan de zware deur, die geheel van staal is vervaardigd en die toegang geeft tot de gemetselde, ondergrondse safe.

— Hoeveel sleutels waren er, die op het loketkastje pasten?

— Slechts twee! Een berustte er, zooals altijd, bij den directeur van de Bank, de tweede was in het bezit van den Volkscommissaris.

— Is iedere verdenking tegen den directeur bij voorbaat uitgesloten?

— Ik acht hem een volkomen eerlijk man! antwoordde de Hoofdcommissaris. Trouwens — het zou voor iemand van zijn positie buitengewoon moeilijk zijn, de juweelen over de grens te krijgen! Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat zij hier in het land volstrekt niets waard zijn — omdat zij te veel waard zijn! Men zou evengoed kunnen trachten, de geheele stad Petersburg met alles wat er in is, te verkoopen, dan slechts een enkelen grooten diamant! Neen, de dieven kunnen zich slechts dan beroemen op succes, als zij er in slagen, den buit over de grens te smokkelen!

— Dat begrijp ik zeer goed!

— En ik verzeker u, dat dat niet zoo gemakkelijk zal gaan! Gij kunt wel denken, dat er aanstonds naar alle grensplaatsen is geseind, teneinde het toezicht nog te verscherpen!

— En gelooft ge, dat dat voldoende zal zijn? Koudrine maakte een moedeloos gebaar en antwoordde:

— Ik zou het niet durven bezweren! Het valt niet te ontkennen, dat er douanebeambten zijn, die zich laten omkopen... maar als men hen snapt, worden zij zeer streng gestraft! Toch is het duidelijk, dat de dieven er wel degelijk op rekenen moeten, vroeg of laat de diamanten over de grens te brengen!

Ik zou nog gaarne eens over den diefstal zelf spreken, Nicolas Koudrine, hernam Raffles. Er waren twee sleutels, zeidet gij. Kan de directeur met stelligheid verklaren, dat hij den zijnen geen oogenblik gemist heeft?

— Dat wil hij desnoods onder eede bevestigen!

— En Pawel Koulomzine?

— Die is minder zeker van zijn zaak! Weliswaar bewaarde hij den sleutel altijd op een veilige plaats, die slechts aan zeer weinigen bekend was — maar die weinigen hebben hem toch voor een oogenblik kunnen wegnemen, zij hebben er een wasafdruk van kunnen maken en naar dien afdruk een nieuwen sleutel! Iets dergelijks moet ook gebeurd zijn, want ik herhaal het u, er valt niet het minste spoor van braak te ontdekken!

— Ik moet u thans een vraag doen, die ik niet gaarne stel, maar die ik toch ook niet achterwege kan laten. Staat ook burger Koulomzine boven iedere verdenking?

De hoofdcommissaris scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Ik geloof dat hij een strikt eerlijk man is. Hij was, voor hij tot Volkscommissaris werd benoemd, onderwijzer aan een kleine dorpsschool. Hij heeft de hand gehad in het drama, waarbij alle Romanoffs den dood vonden. Ik spreek daar liever niet over. Het heeft niets met de zaak te maken.

— Inderdaad! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Het heeft met deze zaak niets uitstaande. Waar bewaarde hij den sleutel?

— In zijn eigen woning.

— Waar ligt die?

— In een zijstraat van Newsky Prospect, dicht bij de Peter en Paul vesting.

— Is hij getrouwd?

— Ja.

— Wist zijn vrouw van den sleutel?

— Dat denk ik wel — zeker weet ik het niet.

— Ontving hij veel vrienden, die het geheim kenden?

— Hij ontving zeker vrij veel vrienden — maar zoo goed als allen wisten niets van den sleutel af!

— Wie dan wel bijvoorbeeld! Gij zeidet zooeven dat het er maar enkelen waren.

— Wel, zijn mede-commissieleden wisten het — en anders, geloof ik, niemand!

— Behoort Iwan Semenov tot die commissie? vroeg Raffles haastig.

— Zeker, hij is er secretaris van! antwoordde Koudrine.

— En geen van die heeren kan ook maar in het minst verdacht worden, dat hij...

De hoofdcommissaris scheen een oogenblik te aarzelen, voor hij ten antwoord gaf:

— Daarvoor zou ik niet mijn hand in het vuur durven steken. Ik acht het echter zeer onwaarschijnlijk. Immers — hoe zou een van de ambtenaren van het Volkscommissariaat er in kunnen slagen zonder opzien te baren de grens over te steken? Iets dergelijks is eenvoudig onmogelijk. Want het is natuurlijk reeds nu bekend geworden, dat zij wisten, waar Pawel Koulomzine zijn kleinen sleutel van de safe verborg.

— Wij hebben het tot dusverre steeds over dien kleinen sleutel gehad! hernam Raffles, na eenige oogenblikken te hebben nagedacht. Maar wij hebben aan het sleuteltje van het loketkastje niets, wanneer men niet eerst de deur van de safe had kunnen openen. Had Koulomzine daar dan ook een duplicaatsleutel van?

— Welneen! Daarvan waren wel twee sleutels, maar de Bankdirecteur bezat den eenen en de hoofdkassier den anderen. Wilde een van de beleggers dus den inhoud van zijn safeloket nazien, dan moest hij zich laten vergezellen door den hoofdkassier of een anderen verantwoordelijken beambte, die de deur van de safe moest openen en bij die deur bleef wachten, tot de huurder van het loket met zijn onderzoek gereed was!

— Dan kan het niet anders, of de dief moet zich, al is het dan maar voor een oogenblik, in

het bezit hebben gesteld van een der beide zware deursleutels, hetzij van den hoofdkassier, hetzij van den directeur!

— Daarom juist zijn zeven van de ambtenaren der Bank gearresteerd! zeide Koudrine. Want wij achtten het ondenkbaar, dat iemand, die buiten de Bank staat, zich van den sleutel zou hebben kunnen meester maken, al was het maar voor enkele oogenblikken.

— Hoe lang geleden werd de diefstal ongeveer gepleegd denkt gij?

— Dat is niet met nauwkeurigheid na te gaan, maar het is wel zeker, dat het nog geen twee maanden geleden gebeurd kan zijn, want toen had er een groote revisie plaats en bij die gelegenheid bevond de directeur, naar hij verklaart, alles in de beste orde.

— In twee maanden tijds kan heel wat geschieden! zeide Raffles peinzend. Wie weet wat er al met de juweelen is geschied! Als die vrouw werkelijk schuldig is, dan zal men zelfs geneigd zijn, aan te nemen, dat althans een deel van de juweelen zijn verkocht, want van den opbrengst daarvan zou zij dan goeden sier hebben gemaakt en zich de auto, het motorjacht en de rest hebben aangeschaft, waarvan in de dagbladberichten sprake is.

Eenigen tijd zwegen de beide mannen en toen hernam Raffles:

— Weet niemand iets van die vrouw af? Zij schijnt met een bijzonder waas van geheimzinnigheid te zijn omhuld! Heeft men hier geen bloedverwanten van haar kunnen ontdekken? Heeft niemand haar nog opgezocht?

— Niemand! Ja toch — Iwan Semenov is er eenmaal geweest! antwoordde Koudrine.

— Een vriend van haar?

— Dat moet wel zoo zijn — hij stelde mij althans voor, haar weder in vrijheid te stellen! zeide de hoofdcommissaris grimmig.

Raffles had snel het hoofd opgeheven en zijn oogen gingen even naar Charly Brand, die vol aandacht toelusterde.

— Natuurlijk hebt ge geweigerd! zeide hij toen.

— Wat dacht gij dan?

— Waarop steunde hij eigenlijk dat verzoek? Dacht hij werkelijk dat gij het zoudt inwilligen?

— Oh, Iwan Semenov is secretaris van een

Volkscommissariaat — en hij zal wel binnenkort tot opvolger van Koulomzine worden benoemd! antwoordde Koudrine zacht. Ik kan aan u, als vreemdeling, niet alles zeggen — maar het is een feit, dat hier in Rusland de personen die de macht in handen hebben van die macht nog een even groot misbruik trachten te maken als...

Maar Koudrine hield eensklaps op en besloot kortaf:

— Dit alles doet er niet toe. Ik heb natuurlijk geweigerd, die vrouw op vrije voeten te stellen.

Er was iets in de oogen van Koudrine, hetwelk Raffles waarschuwde dat hij hier stond tegenover een persoonlijken vijand van Semenov en hij bedacht dat die omstandigheid hem wel van dienst zou kunnen zijn.

Zonder het te weten had de hoofdcommissaris hem reeds geholpen door hem mede te deelen, wat Semenov hem was komen vragen.

Hij besloot echter niet verder op de zaak in te gaan, teneinde het wantrouwen van Koudrine niet te wekken en vervolgde op luchtigen toon:

— Gij hadt als hoofdcommissaris natuurlijk het volste recht, dat eigenaardige verzoek van de hand te wijzen. Apropos — wie en wat is Iwan Semenov?

— Een heerschzuchtig man, zeer gevaarlijk voor zijn vijanden, een voormalige lage ambtenaar van het Ministerie van Financiën, verteerd door wangunst op zijn meerderen. Maar wat doet het er eigenlijk voor uw onderzoek toe, of gij dit alles weet?

— O, men kan nooit weten! antwoordde Raffles onverschillig. Mag ik nog vragen of die vrouw, die gij gearresteerd hebt, jong en schoon is?

— Zij is nog jong en zeer schoon! antwoordde Koudrine.

— Waar bevindt zij zich nu?

— In het Huis van Bewaring!

— Zou men haar mogen bezoeken?

— Als gij denkt, dat gij iets uit haar zoudt kunnen halen! zeide Koudrine schouderophalend. Het is natuurlijk strijdig met het reglement — maar wie houdt zich daar nog aan, in dezen tijd en in dit land? Wacht, ik zal u een geleidebiljet invullen. Gij begrijpt wel, dat gij alleen in bijzijn van derden met haar kunt spreken — zooveel speling laat het reglement nu weer niet!

Koudrine vulde snel een formulier in, onder-

teekende het en stak het Raffles toe met de woorden:

— Ziedaar, mijnheer Duncan! En ik hoop, dat gij succes zult hebben — meer dan wij tot dusverre hadden!

Na nog enkele hoffelijke woorden met elkander te hebben gewisseld, namen Raffles en Brand afscheid van den commissaris en verlieten het politiebureau.

Op vijftig meters afstand, voor een wijnhuis, stond nog altijd de huurslede van Semenof, maar hij zelf was nergens te zien.

— Hij zit natuurlijk binnen en wacht op onze terugkomst! bromde Raffles zachtjes. Neen, niet dien kant uitzien! Wij zullen wel aanstonds een slede zien voorbijkomen!

— Wat denk je van dien Koudrine?

— Een beklagenswaardig man, die een post moet uitoefenen onder een regime, dat hij veracht en haat! Het is niet aan twijfel onderhevig, of wij hebben hier te doen met een overtuigd monarchist, een van die honderdduizenden Russen, die slechts noodgedwongen en omdat het niet anders kan, hun werk in de Republiek zijn blijven verrichten. Hij wordt verteerd door wrok en woede — dat is duidelijk te zien!

— Geloof je dat ons bezoek ons verder heeft gebracht?

— Heel wat verder!

— Maar die beambte, die het briefje schreef, die is toch...

— Bedoel je den minnaar van Olga Tsjeke-radze? Die man heeft het briefje in het geheel niet geschreven!

— Wat zeg je daar? riep Charly zeer verbaasd uit. En de overeenkomst tusschen het schrift dan?

— Die is slechts schijnbaar! De man, die het onbeschaamde briefje in het loket legde, heeft de hand van dien beambte zeer nauwkeurig en knap nagebootst!

— Maar dat opent heele nieuwe perspectieven op de zaak!

— Ben je ook tot die slotsom gekomen?

— Dan is het zeer goed mogelijk, dat die klerk niet schuldig is!

— Daarvan ben ik bijna overtuigd!

— Maar waarom wil je nu met die jonge vrouw spreken?

— Ik wil haar gaan voorbereiden!

— Waarop?

— Op haar bevrijding!

Hoofdstuk VI.

De spiering, die den kabeljauw moet vangen.

Charly Brand bleef Raffles met open mond aanstaren en hij zou waarschijnlijk geruimen tijd in die houding zijn gebleven, als er geen slede vlak voor de twee mannen had stilgestaan, welker voerman Raffles had gewenkt, die nu Brand bij den arm nam en hem, zonder een woord te zeggen, in de slede duwde, terwijl hij den koetsier toeriep:

— Naar het Vreemdelingenhotel!

De koetsier knorde iets onverstaanbaars, het paard trok aan en de slede gleed geruischloos voort.

Men hoorde niets anders dan het gerammel van de bellen, die het paard om den hals droeg.

En de slede was nauwelijks 100 meter verder,

of Raffles wist reeds, dat Semenof hem opnieuw volgde.

En zoolang moest het ook duren voor Charly Brand van zijn verbazing bekomen was en op een toon van ongeloof zeide:

— Ik heb je zeker zoeven niet goed verstaan! Wil je die vrouw bevrijden?

— Dat ben ik inderdaad van plan!

— Maar zij kan wel schuldig zijn!

— O, dat is zij bijna zeker! En daarom juist wil ik haar op vrije voeten stellen! Is zij onschuldig — des te beter voor haar!

— Maar met welk doel?

— Begrijp je dat niet? Wat zal zij doen, zoodra zij vrij is?

— Waarschijnlijk naar haar minnaar loopen, naar den bankbeambte!

Raffles maakte een gebaar van ongeduld en zei:

— Je praat wartaal! Zij is niet de minnares van dien onnoozelen bankbeambte, maar van Semenov en van niemand anders! Waarom zou hij anders zooveel moeite hebben gedaan om haar weder op vrije voeten te krijgen? Het was anders heel onvoorzichtig, want het kon bekend raken en hij moest dus wel een zeer dringende reden hebben om het te doen.

— Goed — ik neem dus aan, dat zij de vriendin is van Semenov. Zij wordt uit het Huis van Bewaring bevrijd en zij gaat naar hem toe! Wat dan?

— Dan zullen zij natuurlijk de zaak breedvoerig gaan bepraten! En daar moeten wij bij zijn!

— En als het midden op straat geschied?

— Laten wij niet het onmogelijke veronderstellen! Het is niet erg waarschijnlijk dat Semenov om drie uur in den nacht bij deze koude voor zijn genoegen een wandeling op straat maakt!

— Ik zeg alweer — goed! Zij gaat hem dus in zijn woning opzoeken! Zij spreken over de juweelen — waarbij we dan natuurlijk moeten aannemen, dat zij inderdaad de schuldigen zijn! Maar wat geeft ons dat? Wij zullen er toch niet bij tegenwoordig kunnen zijn?

— Niet persoonlijk — maar er bestaat nog zoo iets als een telefoon! Een zeer kleine verandering, onmerkbaar voor den niet ingewijde en op het dak, of in een kamer of het huis daarnaast zal ik alles kunnen afluisteren!

— Maar veronderstel nu eens dat zij niet naar zijn huis gaat?

— Zij kan nergens anders heengaan, dat is immers duidelijk! Zij moet begrijpen dat haar ontvluchting aanstonds ontdekt wordt en zij kan zich dus onmogelijk naar haar eigen huis begeven. Maar hij, de machtige secretaris zal wel middelen weten te vinden, om haar uit de voeten te helpen! Spreken zij eenmaal over de diamanten, dan weten wij ook tevens waar wij aan toe zijn en wij behoeven niets anders te doen, dan het paartje zorgvuldig op den voet te volgen, goed vermomd wel te verstaan, want die Semenov is een sluwe vos!

Charly schudde het hoofd en zeide:

— Ik vrees dat al deze moeite tevergeefs zal zijn! Zelfs aannemende dat Semenov de schuldige is — zou hij dan niet reeds lang den buit in veiligheid hebben gebracht?

— Ze kan slechts betrekkelijk veilig zijn — en wel binnen de Russische grens. En al was ze dat niet — ik kan hem desnoods nagaan tot aan de Pool!

— En laten we eens aannemen, dat de diamanten in zijn huis zijn?

— Wel, dat zou de zaak zeer vergemakkelijken! zeide Raffles. Dan hebben we niets anders te doen dan ze daar weg te halen!

— Je spreekt er gemakkelijk over! Maar ik stel het me zoo voor! Hij overvalt ons, een proces van een paar uur en nog denzelfden dag zijn we onderweg naar Siberië!

— Mijn weg wijst niet naar Siberië! hernam Raffles bedaard. Zie je me voor een kind aan? Wees er maar zeker van, dat ik al mijn maatregelen wel goed zal nemen!

— Maar die ontvluchting, Edward! Bedenk toch eens, dat Olga zich zal afvragen, wie die geheimzinnige helpers toch wel zijn, die haar, een onbekende, helpen ontsnappen! Zij zal daar natuurlijk dadelijk over spreken tegen Semenov en zijn wantrouwen zal worden gaande gemaakt!

— Laat het gaande worden gemaakt! hernam Raffles schouderophalend. Als het maar uit hun gesprek blijkt, dat zij den diefstal op hun geweten hebben — dan is dat voor mij ruimschoots voldoende! Vergis ik mij — zooveel te beter voor haar, herhaal ik! Zij kan er slechts voordeel bij hebben! Heb je nog iets op te merken?

— Hoe kan hij den diefstal gepleegd hebben, zonder dat het opviel, zonder dat iemand verdenking tegen hem opvatte?

— Dat was niet eens zoo bijzonder moeilijk! Ik wil met je wedden om alles wat je wilt, dat die mooie, jonge vrouw, die zoogenaamde prinses, de rol van verleidster heeft gespeeld! Ik wil verder met je wedden, dat zij den bankdirecteur Sabler intiem heeft gekend — heel intiem misschien — en de rest valt te raden! Als zij den sleutel van de safe maar tien minuten in haar handen heeft gehad, dan was dat voor een handige vrouw als zij schijnt te zijn,

meer dan voldoende om er ongezien en snel een wasafdruk van te maken.

— En het sleuteltje van het loket?

— Dat was nog veel eenvoudiger! Je hebt zoeven bij den hoofdcommissaris kunnen hooren, dat Koulomzine er een van in zijn bezit had — en Semenof kwam veel bij hem over den vloer. Hij was een van de weinigen, die wist waar zijn superieur het sleuteltje bewaarde.

— Maar hoe komt het dan toch, dat hij zelf op vrije voeten wist te blijven, terwijl zijn mairesse gearresteerd werd?

— Een kleine domheid, mijn waarde, zooals zelfs de slimste booswicht er wel eens begaat! Hij heeft waarschijnlijk een vroegeren medeminnaar een leelijke poets willen bakken — en hij heeft vergeten, dat die man toevallig beambte van de Landbouwbank was en verder heeft hij vergeten, dat Olga, naar het schijnt, verzot is op oude brieven — en ook eenige minnebriefjes van dien voormaligen minnaar heeft bewaard! Het getuigde natuurlijk sterk tegen haar, dat men brieven van den verdachte in haar huis vond, dat zij in intieme relatie met hem had gestaan, dat men haar hier in het geheel niet kent en dat zij millioenen uitgeeft, zonder een naspeurlijke bron van inkomsten te hebben — want een eigenlijke courtesane is zij niet — het beroep levert trouwens in dezen tijd in Rusland niets meer op! Heb ik je overtuigd?

— Slechts ten halve, Edward!

— Kijk dan maar eens om — misschien brengt het zien van mijnheer Semenof je wel tot andere gedachten! Hij rijdt nog altijd achter ons aan. Hij wantrouwt mij — hij vreest mij! Nu, wij zullen wel spoedig zien wie van ons beiden de partij wint! Wij zullen nu eerst den inwendigen mensch verzorgen — en dan aanstonds aan het werk!

— En als die Semenof met het geduld van een kat voor de deur blijft wachten?

— Dan verbeuzelt hij den kostbaren tijd van den staat — want wij verlaten het hotel door een zijdeur en duchtig vermomd! Maar daar zijn wij er reeds naar het lijkt!

Inderdaad, de slede naderde het sombere, vierkante gebouw, hetwelk bestemd was om van Staatswege te herbergen en te voeden.

Een oogenblik daarna stond het paard met

een korten ruk stil, de twee vrienden stapten uit, Raffles betaalden den koetsier rijkelijk en beiden gingen het hotel binnen, met zijn ruim 700 kamers, waarvan een groot deel verkregen was, door eenvoudig de reusachtige zalen door houten schotten te verdeelen.

De portier nam hen scherp op en zij moesten eerst weer hun passen toonen, daar hij hen nog niet goed scheen te kennen, waarop zij zich naar een kamer op de vierde verdieping begaven, waar zij een man van reusachtigen lichaamsbouw aantroffen, James Henderson, den trouwen chauffeur van Lord Edward Lister.

— Heb je je niet erg verveelt, Henderson? vroeg Raffles op vriendelijken toon, zoodra hij was binnengetreden en de deur gesloten had.

Henderson was opgestaan, om zijn meester te begroeten en zeide nu:

— Ik heb maar wat naar buiten gekeken, Mylord! Het is een prachtige stad — een beetje smerig misschien — maar schilderachtig!

— Tegen die morsigheid wordt al jarenlang zonder veel succes opgetreden, waarde James! zeide Raffles glimlachend. Zij is het gevolg van den drassigen bodem, en die heeft weer zijn ontstaan te danken aan de omstandigheid dat Petersburg zeer laag gelegen is, als het ware in het midden van een reusachtig moeras, dat met groote kosten deels is geplempt.

Raffles was onder het spreken naar een der beide vensters geloopt, keek even naar buiten, en zeide toen glimlachend:

— Hij is ons tot hiertoe gevolgd, en zeker zoeven binnengegaan, om met den portier te spreken — zijn slede staat nog altijd buiten te wachten! Die grap zal hem een paar honderd duizend roebels kosten!

— Mag ik u een vraag stellen, Mylord? vroeg Henderson, terwijl hij een stap naar voren kwam.

— Laat eens hooren, Henderson!

— Is het waar Mylord, dat de tramconducteurs en de andere gemeentebeambten iedere week hun loon met een handkar moeten gaan halen, omdat het anders niet te vervoeren is?

— Ik geloof niet dat het heelemaal waar is, James! antwoordde Raffles met een lachje. Het is wellicht wat overdreven voorgesteld — maar heel veel scheelt het toch niet! En nu zullen

wij eens zien, of wij iets behoorlijks te eten kunnen krijgen.

Het duurde nog tamelijk lang, alvorens de mannen een maaltijd voor zich hadden, die er niet al te kwaad uitzag, maar waarvoor zij dan ook 30.000 roebels hadden moeten neertellen.

En toen Raffles na den maaltijd nog eens naar buiten keek was de slede van Semenof verdwenen — en hij zelf waarschijnlijk ook.

De duisternis was reeds gevallen, toen de drie mannen ten slotte, voortreffelijk vermomd, ieder met een langharige zwarte pruik op, gehuld in een dikken schapenpels, en een bontmuts op het hoofd, het reusachtige hotel door een zijdeur verlieten.

Weliswaar was die zijdeur op slot geweest, maar dat was voor een man als Raffles een bezwaar dat niet telde.

Het was omstreeks acht uur in den avond toen de drie mannen op straat stonden, een vrij breede steeg, waar zich echter op dat tijdstip niemand bevond.

Het weder was trouwens niet aanlokkelijk, want het was nog altijd fel koud, en het was zoeven weder begonnen te sneeuwen.

En wel moest Raffles beschikken over een verbazend sterk ontwikkeld oriënteringsvermogen, want zelfs bij dien sneeuwval aarzelde hij geen oogenblik, maar liep regelrecht naar de Admiraliteitswijk, waar zich de woning van Semenof bevond, zooals hij nog dienzelfden middag had geïnformeerd.

Het Vreemdelingenhotel was nauwelijks een kwartier loopen van het fraaie huis verwijderd, op welks derde verdieping de secretaris van het Volkscommissariaat zijn kamers had.

Het huis lag aan een breede straat, die op een brug over de Newa uitliep, en waar weinig verkeer was op dat tijdstip.

Slechts nu en dan gleed haastig een slede voorbij.

Het huis lag een weinig van den weg af, en was daarvan gescheiden door een kleinen voortuin.

— Ik ben benieuwd hoe we daar om dezen tijd binnenkomen — nu er nog altijd verkeer is! zeide Charly op zachten toon. Aan weerszijden zijn huizen. En hoe weet je of hij niet thuis is?

— Ik zal hem dadelijk wel even opbellen. Krijg ik geen antwoord, dan kunnen wij verder

gaan! Krijg ik wel antwoord, dan bedenk ik een uitvlucht, en dan moeten wij wachten tot hij vertrekt.

— En als hij niet meer uitgaat?

— Dan moet alles tot een betere gelegenheid worden uitgesteld! Je vermoedt toch niet dat ik de zaak nu zal opgeven?

— Neen, dat vermoed ik niet! Wij zullen den beker tot den bodem moeten ledigen — en tot het bittere einde doorgaan!

— Je drukt je wel wat te dramatisch uit, mijn waarde! Het zal werkelijk niet zoo bitter zijn als je je voorstelt!

— Maar hoe komen we er binnen? Er zijn aan weerszijden huizen, zeg ik je toch!

— Dan zullen wij het aan de achterzijde probeeren! En als dat niet gaat — dan moeten wij het bij een van de andere huizen probeeren en over de daken gaan!

— Men zal ons zien — wij zullen tegen die witte sneeuw duidelijk afsteken!

— Daar moeten wij tegen waken! zeide Raffles ongeduldig. Je maakt weer heel wat aanmerkingen, Brand!

— Neem het mij niet kwalijk — maar ik voel mij ook niet op mijn gemak! We zijn hier in Rusland en de kogels zitten hier bijzonder los in de loopen! Ik wil liever niet als een snip van een van die daken worden neergeschoten!

— Daartoe zal het ook niet komen, als wij maar wat voorzichtig zijn! En vooruit nu!

Allereerst begaf Raffles zich naar een op eenigen afstand gelegen apotheek, waar zich een telefoon bevond, legde 50 roebel neer en mocht voor dat bedrag met Semenof telefoneeren.

Hij kreeg echter geen gehoor, voegde zich weder bij Brand en Henderson, en daarop liepen zij haastig om het groote blok huizen heen, tot zij in een smalle, morsige zijstraat gekomen waren, waar het bijna volkomen donker was, want het zuinige stadsbestuur beknibbelde danig op het licht.

De lantaarns stonden hier zeer ver van elkander en de duisternis was dan ook bijna volkomen.

Het was nu zaak, een huis te vinden, dat zoo dicht mogelijk bij dat van Semenof gelegen was en het duurde niet lang of Raffles had er een gevonden, waarvan de groote koetspoort nog wagenwijd openstond.

De drie mannen gingen er door, bereikten een zeer ruime binnenplaats en gingen de smalle, duistere trap op, van een der talrijke huizen, waarvan de smalle deuren op de binnenplaats uitkwamen, die gedeeltelijk openstonden.

Henderson was de eenige die een weinig leven maakte — Raffles en Brand gingen volkomen onhoorbaar de vier trappen op, tot zij eindelijk stilstonden op een zolder, door welks zolderluik het zwakke schijnsel van de maan naar binnen drong.

Met behulp van een ladder klommen zij op het dak en toen zij boven waren gekomen en op het platte dak stonden, wees Raffles vooruit en zeide op zachten toon:

— Daar is het — dat huis met dat torentje in het midden van den gevel — en twee draken aan weerskanten! Henderson, neem de ladder mee — misschien hebben wij haar noodig!

Henderson trok de korte ladder door het luik naar boven en in gebukte houding, het midden van de daken houdend, schreden allen voort, tot zij niet zonder moeite het dak bereikt hadden van het fraaie huis, waar Semenov woonde.

Het duurde eenigen tijd voor zij onder de dikke sneeuwlaag eindelijk het dakluik hadden gevonden.

Toen moest eerst de sneeuw worden weggeruimd en daarna pas kon Raffles het luik voorzichtig optillen.

Hij keek in een stikdonkere ruimte en was genoodzaakt, even zijn lantaarn te doen ontgloeien, om daarmee den grooten zolder te verlichten.

Toen haalde hij een kleine lederen tasch onder zijn pels te voorschijn en zeide tot Henderson:

— Laat nu de ladder maar weer eens voorzichtig zakken, James! Brand, ik ga nu alleen

verder — dat is wel zoo veilig! Je kent het sein voor onraad. Blijf hier op mij wachten, ik denk dat in drie kwartier alles is afgelopen — misschien wel korter! Blijf wat heen en weer loopen — en wrijf van tijd tot tijd jullie neuzen eens in met sneeuw! Denk er om dat het 25° onder nul is!

Henderson had reeds voorzichtig de ladder door het gat gestoken en Raffles klom naar beneden en verdween uit het gezicht.

Er was nog geen vol half uur verlopen, of een licht gerucht waarschuwde de beide mannen die waren achtergebleven, dat Raffles weder was teruggekeerd.

Spoedig verscheen zijn hoofd boven het dak.

Hij trok een geïsoleerde koperen draad achter zich aan, die hij van een soort spoel afwikkelde en tenslotte bevestigde aan een hoogen schoorsteen.

— Alles is klaar! zeide hij zachtjes. Het had niets om het lijf. Er was niemand thuis en ik had het rijk alleen. Je zorgt, Brand, dat je hier vannacht om uiterlijk half twee weer terug bent, op deze zelfde plek. Je bevestigt den ontvanger, dien ik je hier ter hand stel aan de draad, je maakt contact — en je zult dan alles kunnen hooren wat er beneden gesproken wordt!

— Maar je komt toch zelf ook terug? vroeg Charly ongerust.

— Natuurlijk! Maar ik wil mij eerst overtuigen dat zij er inderdaad in slaagt om te ontsnappen — en zij zal hier natuurlijk eerder in huis komen dan ik boven op het dak — want zij behoeft slechts aan te schellen! Begrepen? Mooi zoo — dan aanvaarden wij den terugweg, ik ga dadelijk mijn vermomming weer afleggen en ik kruip weer in de huid van John Duncan!

Hoofdstuk VII.

Waarin over diamanten gesproken wordt!

Het was ongeveer tien uur in den avond, toen er een slede stilhield voor de zware poort van het Huis van Bewaring, waarvan de voorste vensters uitzien op de breede Newakade, in de wijk van Kazan.

De poort werd verlicht door twee helder brandende lantaarns aan weerszijde.

Raffles stapte uit de slede, opnieuw vermomd als John Duncan en beval den koetsier, op hem te wachten.

Hij moest door een dikke laag sneeuw waden, tot hij de met ijzer beslagen poort bereikt had en trok aan de koperen bel.

Er verliepen eenige minuten, voor er een luikje van omstreeks een hand breed in de eene helft van de voordeur werd geopend, waarachter een hoofd met een ruigen baard verscheen, rossig belicht door een lantaarn, welke de cipier ter hoogte van het luik hield.

Hij staarde den vreemdeling een oogenblik verwonderd aan en vroeg toen barsch:

— Wat wilt gij? Het bezoekuur is reeds lang voorbij!

— Speciale machtiging van den hoofdcommissaris! zeide Raffles kortaf.

En het was wel duidelijk, dat er in vele opzichten in Rusland nog weinig veranderd was, want die paar woorden hadden ten gevolge, dat de cipier dadelijk zijn barschheid liet varen en zich haastte, de eene helft van de zware deur te openen, nadat hij zijn lantaarn op den grond had gezet.

Raffles liet de machtiging zien en de deur werd weer achter hem gesloten.

Voorafgegaan door den cipier begaf Raffles zich, na een soort voorplein te hebben overgestoken naar een tweede gebouw, omgeven door een hoogen muur, die aan de achterzijde onmiddellijk grensde aan een van de talrijke grachten, welke Petersburg rijk is, de cipier haalde weder een sleutel te voorschijn en hij trad binnen.

Het was een oude, sombere gevangenis, waarin hij zich bevond en dit gedeelte was uitsluitend bestemd voor gearresteerde vrouwen, die hier hun berechting moesten afwachten.

De cipier gaf hem nu over in handen van een gevangen bewaarder, die hem op zijn beurt naar den directeur bracht, die zijn woning binnen de gevangensmuren had.

Het was een oud, brommig man, wiens gelaat bijna geheel schuil ging onder zijn overvloedigen baardgroei en die tamelijk lang noodig had om het formulier te bestudeeren, hetwelk de bewaarder hem ter hand had gesteld.

Hij hief zijn oogen van het document op, keek Raffles tamelijk onvriendelijk aan en zeide toen:

— Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat gij als vreemdeling u met onze zaken te bemoeien hebt! Maar ik moet het bevel van den hoofdcommissaris opvolgen. Gij kunt met de arrestante spreken.

Hij vulde snel een tweede formulier in, gaf het den bewaker, knikte Raffles onverschillig toe en was het volgende oogenblik weder in de lezing van een lijvig rapport verdiept.

Op de hielen van den bewaarder verliet Raffles het vertrek van den directeur en de bewaarder bracht hem langs een aantal gangen naar de vrouwenafdeeling.

Raffles gaf zijn oogen goed den kost en er ontging hem geen enkele bijzonderheid van de inrichting van het oude gebouw.

Eindelijk hield de bewaarder stil ongeveer in het midden van een tamelijk breede, maar slechts schaarsch verlichte gang, voor een der 12 stalen celdeuren, die daar op uitkwamen.

Hij opende een klein luikje in de deur, keek naar binnen en zeide op barschen toon:

— Bezoek voor je, Olga Tsjekeradze!

Daarbinnen scheen iets te bewegen en de vage vorm van een bleek gelaat werd achter het raampje zichtbaar.

De deur werd geopend en Raffles trad binnen, terwijl de bewaker met zijn lantaarn in de hand op den drempel van de deur bleef staan.

Een oogenblik dacht Raffles er aan, den man eenvoudig te overmeesteren en hem zijn sleutels afhandig te maken, maar hij liet dit voornemen dadelijk weder varen, daar het hem te gevaarlijk toescheen.

Hij wist immers niet, op welke wijze deze gevangenis bewaakt werd en het was zeer goed mogelijk dat geen van de sleutels paste op de buitendeuren.

Bovendien hoorde hij op slechts korten afstand voortdurend cipiers op en neer loopen.

Hij trad dus op de jonge vrouw toe en voor hij nog een woord gezegd had, stopt hij haar met de behendigheid van een volleerden goochelaar een klein pakje in de hand, hetwelk de jonge vrouw bliksemsnel onder haar kleederen liet verdwijnen, zonder dat er een spier op haar gelaat bewoog.

En nu begon Raffles op strengen toon:

— Luister eens hier, Olga Tsjekeradze. Ik zou je nu sterk aanraden, die houding te laten varen en liever de waarheid te bekennen! Wij weten reeds zooveel, dat het nutteloos is, nog langer te ontkennen!

De jonge vrouw was een uitstekende tooneelster en zij ging onmiddellijk op den toon van Raffles in.

Zij haalde spottend de schouders op en antwoordde hooghartig:

— Als gij de waarheid reeds bijna weet, waarom zou ik u dan nog helpen?

— Gij wilt dus niet zeggen waar zich de diamanten bevinden?

— Ik weet niet waar gij het over hebt!

— Het is dom van je, Olga! Je medeplichtigen hebben al bekend!

— Een oude truc! zeide de jonge vrouw op minachtenden toon. Denk je dat ik daar in loop? Des te beter voor u als zij bekend hebben! En nu zult ge mij zeker wel met rust willen laten!

Zij wendde zich ongeduldig af en liep naar den kant van de cel, waar zich een klein getralied venster bevond, waardoor op dat oogenblik de maan helder scheen.

Het was een buitengewoon lichte nacht, zooals men dien in het hooge noorden menigmaal

aantreft, de stad was met sneeuw bedekt en de weerschijs van het maanlicht maakte het in de cel zoo helder, dat men tamelijk gemakkelijk geschreven schrift kon lezen.

Raffles merkte dit met voldoening op, want het ontsloeg hem van de noodzakelijkheid, de jonge vrouw op fluisterenden toon in te lichten, op gevaar af dat de cipier argwaan zou krijgen.

Zij zou nu alles wat zij te doen had kunnen lezen op het stuk papier, waarin hij een zeer sterke en snelwerkende vijl en een dun maar uiterst sterk knoopentouw had gewikkeld, aan het einde voorzien van een sterken stalen haak en dat bijna vijf meter lang was.

Er werden op kwaden toon nog eenige woorden gewisseld en toen verwijderde Raffles zich, in zichzelf brommend en de cipier deed de deur van de cel weder dicht.

Olga bleef alleen.

Zij luisterde met kloppend hart tot de voetstappen zich verwijderd hadden, trad toen haastig zoo dicht mogelijk bij het venster, haalde het pakje te voorschijn, wikkelde het papier los en kon bij het heldere maanlicht zonder moeite het volgende lezen:

Vijl zoo spoedig gij daartoe in de gelegenheid zijt en in ieder geval vannacht nog een paar tralies van uw venster door. Bevestig er het koord aan en laat u, als gij den schildwacht beneden niet hoort, op den grond zakken, Steek snel de binnenplaats over en loop op den achtermuur toe, naar de plek die recht tegenover uw cel is gelegen. Let op het slaan van de klok. Nauwkeurig om een uur in den nacht zal er van dien muur aan de binnenzijde een korte touwladder afhangen, zoodat gij er op kunt klauteren. Aan den kant van het kanaal zal een kleine roeiboort gereed liggen. De dollen zijn goed geolied en de bladen van de riemen zijn met oude lappen omwonden, zoodat zij bij het roeien geen leven zullen maken. Wat gij verder wilt doen is uw eigen zaak.

Een vriend.

Olga las het briefje tweemaal, niet zonder verbazing, en zij vroeg zich vruchteloos af, wie toch wel die onbaatzuchtige vriend kon zijn, die haar wilde helpen ontvluchten.

Een oogenblik aarzelde zij nog, of zij van de geboden gelegenheid gebruik zou maken.

Want feitelijk gaf zij daardoor haar schuld-bewustzijn te kennen,

Aan den anderen kant was het bijna zeker, dat men ten slotte de waarheid zou ontdekken — en dan was haar lot bezegeld!

Zij bedacht zich dus slechts enkele seconden en onderzocht toen den inhoud van het pakje — een voortreffelijke metaalvijl, een sterk metaalzaagje, een dun, zijden koord van knopen voorzien, en ten slotte een klein fleschje olie, om het knarsend geluid van de vijl te dempen.

Olga was een ondernemende vrouw — zij liet geen seconde verloren gaan, maar ging dadelijk aan het werk.

Zij zette de kleine tafel zoo zachtjes mogelijk onder het hooge venster, klom er op, en begon te vijlen, nu en dan ophoudend, als zij voetstappen meende te hooren naderen.

Eenmaal was zij verplicht, overhaast op den grond te springen, en de tafel op haar plaats te zetten, want zij herkende de voetstappen van haar bewaker, en een seconde later werd het luikje in de deur van haar cel geopend, en een lichtstraal van een lantaarn drong naar binnen.

Maar van dat tijdstip af kon zij bijna geregeld doorwerken, kwartier na kwartier, nu en dan rustend, daar de ongewone arbeid haar zeer vermoeide.

Het sloeg juist middernacht, toen zij twee van de vier staven zoover had doorgevijld, dat zij nog slechts door een uiterst dun stukje metaal op hun plaats werden vastgehouden.

De opening was nu ruimschoots voldoende, om er door te kunnen kruipen.

Zij zette de tafel weer in het midden der cel, en strekte zich op haar brits uit, zonder echter aan slaap te denken.

Integendeel, al haar zenuwen waren gespannen, en zij luisterde naar elk geluid in het sombere, oude gebouw.

Nog eenmaal werd het luikje in de deur door den cipier geopend, maar de man bespeurde niets verdachts.

Het sloeg half een — daarop kwart voor eenen.

Olga telde de minuten — en toen er naar haar meening nog een minuut of tien verlopen waren, zette zij vastberaden de tafel onder het

venster, klom er op, en trok met een forschen ruk de bijna doorgezaagde tralies uit de spinnen.

Zij maakte het zijden koord met behulp van den stalen haak stevig aan een der nog overgebleven tralies vast, liet het behoedzaam naar buiten zakken, en kroop, niet zonder kleerscheuren, door het nauwe gat.

Het was een gewaagde onderneming, en de meeste vrouwen zouden zeker niet den moed hebben gehad, den tocht te aanvaarden, op gevaar af in het heldere maanlicht te worden gezien, en een kogel van een der schildwachten in het lichaam te krijgen.

Maar het lot was Olga gunstig, want juist toen zij zich door de opening wrong werd het maanlicht door dikke wolken onderschept.

Zij knelde het koord tusschen knieën en vingers, en liet zich zakken.

Beneden aangekomen bleef zij eenige oogenblikken doodstil wachten.

Toen meende zij eenig gerucht te hooren dat van den kant van den muur kwam, die de binnenplaats van het kanaal afsloot.

Zij sidderde van angst, meenende dat er een schildwacht op komst was, en toen begreep zij dat het de touw ladder moest zijn, waarvan de houten sporten langs de steenen schuurden.

Juist op dat tijdstip sloeg de naburige torenklok een uur in den nacht.

Zij snelde de binnenplaats zoo vlug zij kon over, vond op den tast de touw ladder, klom op den muur, trok de touw ladder naar zich toe, liet zich aan den anderen kant weer zakken, en stond nu op een zeer smal voetpad, dat, als het hoog water was, geheel onder de gele golven van het kanaal verdween.

Slechts weinige meters verder zag zij een donkeren vorm — dat moest de roeiboot zijn.

Zij liep er haastig op toe, sprong er in, greep de riemen en zette de roeiboot van den wal af.

Zij begon zoo snel zij kon naar de overzijde te roeien en werd daarbij alweder geholpen door de gunstige omstandigheid, dat er een sterke stroom stond, die haar wel een mijl stroomafwaarts van de gevangenis aan den anderen oever bracht.

Het was ook aan de buitengewone sterke stroom in dit kanaal toe te schrijven, dat het nog niet was dichtgevroren — maar enkele

malen had zij de grootste moeite gehad, de snel voorbijrijvende ijsschotsen te ontgaan.

Zij meerde de boot dicht bij een brug, die over het kanaal was geslagen, aan een kleinen steiger, sprong aan land, overtuigde zich dat niemand haar gezien had en vergewischte zich van de plek, waar zij zich bevond.

Toen begon zij met haastige schreden voort te loopen.

Een slede kon zij niet nemen, want zij bezat zelfs geen kopeke.

Drie kwartier later stond zij, hijgend en vermoeid, stil voor het huis van Iwan Semenov.

Zonder zich te bedenken belde zij aan.

Het duurde eenigen tijd voor de portier wakker werd en brommend aan het touw trok, waardoor de voordeur geopend werd.

Zij trad binnen en de deur viel weder in het slot.

Haastig beklom zij de drie breede trappen, en met kloppend hart drukte zij op den electrischen schelknop naast de deur van de woning van Semenov.

Na eenige oogenblikken en nadat zij nog een paar malen had moeten schellen, werd die deur door Semenov zelf geopend, die haastig eenige kleedingstukken had aangeschoten, zijn revolver had gegrepen en het licht in de gang had opgedraaid.

Hij staarde haar met verwilderden blik aan, trok haar toen snel bij de polsen naar binnen, sloot de deur, stak zijn revolver in zijn zak en zeide op heesch fluisterenden toon:

— Olga — jij! Hoe is dat mogelijk?

— Ik ben ontvlucht!

— Hoe kon dat?

— Je weet er dus volstrekt niets van? Dat verbaast me! Dan heb ik zeker meer vrienden dan ik dacht!

— Druk je duidelijker uit!

— Ik heb vanavond bezoek gekregen van een zoogenaamden detective, die mij den raad gaf, de waarheid te zeggen — maar die mij van te voren een klein pakje in de hand had gedrukt, waarin een vijl, een metaalzaag en een lang zijden koord zaten, benevens een briefje hoe ik een en ander moest gebruiken!

— Dat is sterk! Kende je dien man volstrekt niet? zeide Iwan, terwijl hij de jonge vrouw zijn werkkamer binnenleidde.

— Ik kende hem volstrekt niet! Ik had hem nooit gezien — maar in ieder geval was het geen Rus!

— Geen Rus? herhaalde Semenov langzaam. Een vreemdeling dus?

— Ja, dat was hij stellig!

— Hoe zag hij er uit?

— Groot — doordringende grijze oogen — rosblond haar — dunne lippen — breed geschouderd en blijkbaar zeer sterk!

— Wel voor den duivel — wat heeft dat te beteekenen? barstte Semenov uit. Ik heb een man, zooals jij hem beschrijft, een vreemdeling, den geheelen dag in een slede nagereden?

— Waarom?

— Omdat ik hem verdacht! Omdat ik hem vreesde! Voor onze eigen rechercheurs ben ik niet zoo erg bang — maar als Londensche detectives er hun neus in steken!

— Maar het kan toch onmogelijk dezelfde man zijn geweest! riep Olga op ongeloovigen toon.

— Wie kan die geheimzinnige redder geweest zijn? hernam Semenov ongeduldig. Luister eens, Olga, dat is niet in den haak! Daar zit iets achter!

Hij keek wantrouwend om zich heen, alsof hij vreesde, dat men hem beloerde, en vervolgde toen:

— Ik vertrouw het niet! Was die man in het geheel niet te zien, toen je vluchtte?

— Nergens!

— Wat heeft dat alles te beteekenen? vervolgde Semenov peinzend. Ik weet er niets van af! Waarom heeft de man die je wilde redden, mij niet gewaarschuwd?

— Hij kende je misschien in het geheel niet! Hij heeft me misschien vroeger gezien en...

— En is toen verliefd op je geworden? vulde Semenov spottend den zin aan. Dat zal ik er dan voorloopig maar voor houden. Maar als het dezelfde man is geweest, die zijn diensten aanbood aan Koulomzine om de juweelen op het spoor te komen — dan vertrouw ik de zaak allerminst! Ik zal je wat zeggen, Olga — wij blijven hier niet! Het beste is, als wij zoo spoedig mogelijk aan den haal gaan! Ben je zeker dat je niet gevolgd bent?

— Volkomen zeker!

— Wacht dan — dan kleed ik mij aan en wij vluchten!

— Maar dan beken je je schuld!

— Waarom? Men behoeft ons toch niet samen te zien? Wij kunnen afspreken, dat wij elkander te Pskow ontmoeten. Er gaat morgenochtend om zes uur een trein naar de grens. Dien zullen wij nemen — maar afzonderlijk! Ik zal wel een voorwendsel bedenken — ik zal zeggen dat een plotseling sterfgeval mij uit Petersburg wegreep.

— En de juweelen?

— Die nemen wij natuurlijk mee!

— En denk je, dat je ze nu gemakkelijker en veiliger de grens overkrijgt dan een maand geleden?

— Het moet nu! zeide Semenov vastberaden. Het wordt te gevaarlijk om ze nog langer hier te laten — en hier hebben wij er trouwens niets aan. Wie zou ze hier kunnen kopen? Als wij ze maar eenmaal over de Poolsche grens hebben, gaat de rest vanzelf! Wij kunnen naar Riga gaan en vandaar met een boot naar Duitschland of Scandinavië.

— En denk je dat ze je daar zullen toelaten met de juweelen?

— De douanen waarschijnlijk niet — maar wij kunnen in Riga zelf een boot huren en op een stille plek van de kust landen.

— En als men in Duitschland naar onze passen vraagt?

In plaats van te antwoorden trad Semenov op zijn schrijftafel toe, opende ze, trok een lade open en nam daar een paar documenten uit, waarvan hij er de jonge vrouw een overhandigde.

— Ziedaar! zei hij. Daarvoor had ik al van te voren gezorgd. Dat is een pas op naam van Olga Harousine en het signalement is juist hetzelfde. Daarmee ben je volkomen veilig, als je maar eenmaal de Poolsche grens gepasseerd bent.

— Wij zouden dus met denzelfden trein moeten reizen?

— Natuurlijk!

— Zijn de juweelen nog op de oude plek?

— Nog altijd!

— Maar men zal de stations bewaken, Iwan! Mijn ontvluchting is waarschijnlijk al reeds ontdekt en ik zal onmogelijk weg kunnen komen!

— Maak je daar maar niet bezorgd voor! Ook op een plotselinge vlucht heb ik gerekend! In mijn slaapkamer is een geheime kast en daar kun je kleeren vinden, om je te vermommen als een oude vrouw. Er ligt daar een doos met grijze pruiken, oude kleeren, er is een stok waarop je kunt leunen, roode omslagdoeken, kortom alles wat je maar noodig kunt hebben! Maar als je wilt kun je je ook in mannenkleeren steken!

— Dat zal ik liever doen! riep Olga uit. Ik ben ijdel genoeg om te denken dat het schitteren van mijn oogen mij toch zou verraden, als ik een oude vrouw zou willen voorstellen! Geloof je dat ik hier in jou huis veilig ben tot ik naar het station ga?

— Natuurlijk! Geloof je dat ze den secretaris van het Volkscommissariaat zouden verdenken? Ja, een is er misschien, die mij verdenkt — die vervloekte vreemdeling! En als hij werkelijk dezelfde is, die jou heeft helpen redden — dan dreigt er inderdaad gevaar, want daar moet dan natuurlijk iets achter steken — al kan ik mij niet voorstellen wat het kan zijn! En ga je nu gauw verkleeden.

— Wat ga jij doen in dien tijd?

— Ik kleed mij snel aan, ik ga de juweelen uit hun schuilplaats halen — dan keer ik hierheen terug, na een telegram te hebben gezonden aan Koulomzine, waarin ik hem mededeel, dat ik wegens een dringende zaak een paar dagen afwezig moet zijn. Dan gaan wij afzonderlijk naar het station, na hier eerst te hebben gegeten — en wij treffen elkaar in Pskow, de Russische grensplaats. Dan komt het moeilijkste gedeelte — wij moeten de juweelen over de grens zien te krijgen — en dat zal jou werk zijn, want mij kennen ze daar misschien. Ik reken op je schrandtheid en je stoutmoedigheid. Je moet daar zoo snel mogelijk je vrouwenkleeren aantrekken — en als jij niet van je schoonheid gebruik weet te maken om de douanebeambten te verleiden, dan ben je Olga Tsjekeradze niet meer! En ga nu gauw naar je slaapkamer en verkleed je. Over een uur ben ik terug.

Hij bracht de jonge vrouw haastig naar de slaapkamer, opende de kast, kleedde zich verder aan en verliet een oogenblik later het huis.

Olga had de mannenkleeren op het bed uit-

gespreid, koos er de beste uit en begon haar weelderig haar niet zonder moeite weg te werken onder een uitstekend gemaakte pruik van glanzend, zwart haar.

Haar gezicht kreeg nu reeds een geheel andere uitdrukking.

Met behulp van een stiftje zwart krijt legde zij een schaduw op de bovenlip als van een uitkomend kneveltje.

Daarop ontdeed zij zich haastig van haar gescheurde kleeren en greep naar de mannenkleeren, toen een zwak gerucht haar verschrikt deed omzien.

Zij slaakte een zwakken kreet en de kleeren ontvielen haar.

Op geen twee meter van haar af stond de man die haar in de cel bezocht had — maar thans had hij iets anders in de hand dan een pakje dat redding moest brengen.

Het was een groote revolver, met een glinsterenden loop — en er viel niet aan te twifelen, of die loop wees in haar richting.

De vreemdelling glimlachte flauwtjes, toen hij op zachten toon sprak:

— Ik vraag u duizendmaal excuus Madame, dat ik u kom overvallen, terwijl gij slechts zoo schamel gekleed zijt! Ik verzeker u dat dit anders mijn gewoonte niet is.

— Wat — — wie zijt gij — — wat wilt gij van mij? vroeg Olga op heeschen toon.

— Voorloopig niets anders, Madame, dan dat gij die vrouwenkleeren maar weer aantrekt. Het doet mij leed, dat ik niet vroeg genoeg hier kon zijn, om u den nutteloozen arbeid van het uittrekken te besparen. De weg van het huis hiernaast naar het uwe was echter langer dan ik gedacht had!

De jonge vrouw keek Raffles met wijdgeopende oogen en bleek van woede aan en vroeg toen:

— Wat moet dit alles beteekenen? Waarom hebt ge mij eerst gered, terwijl gij nu mijn leven bedreigt?

— Dat laatste is bepaald een vergissing, Madame! Ik bedreig uw leven volstrekt niet — ik bescherm alleen het mijne! Zoudt gij die kleeren niet weder aantrekken? Ik zal de laatste zijn, om te zeggen dat gij niet zeer schoon zijt, maar — — ook het fatsoen stelt zijn eischen! Haast u wat!

Met driftige bewegingen rukte Olga zich de pruik van het hoofd en trok haastig de gescheurde vrouwenkleeren weer aan, terwijl zij Raffles nu en dan een blik vol haat toewierp.

En eindelijk kon zij zich niet langer inhouden, maar barstte uit:

— Zeg mij nu eindelijk wie gij zijt en waarom gij dit gedaan hebt!

— Ik zal uw nieuwsgierigheid niet langer onvoldaan laten, Madame! Ik ben John Raffles, ik kwam hier om mij van de juweelen meester te maken — die ik waarschijnlijk over een half uur wel in handen zal hebben — en ik heb u alleen maar uit de gevangenis bevrijd, om te zien of mijn vermoedens bewaarheid zouden worden — of gij inderdaad de medeplichtige waart van Iwan Semenof — dien slimmen schurk! Want ik wil u wel verklappen, dat ik het gesprek dat gij zooeven gevoerd hebt, van begin tot einde heb vernomen! Gij gelooft mij niet? Moet ik u dan herhalen, dat Semenof op dit oogenblik de diamanten uit hun schuilplaats bevrijdt, dat hij er vervolgens mee hierkomt, dat gij dan afzonderlijk naar het station wilt gaan en met den trein van zes uur naar Pskow wilt vertrekken? Dat gij de juweelen over de grens moet zien te smokkelen, geholpen door uw slimheid en uw uiterlijk schoon? Dat gij vervolgens in de Poolsche haven Riga een boot wilt huren om naar Duitschland of Scandinavië over te steken? Gij ziet mij aan alsof gij een spooksel ontwaart! Stel u gerust — het is in het geheel niet bovennatuurlijk! Een zeer eenvoudige bewerking van de telefoon was voldoende! Zijt ge nu tevreden gesteld?

Het was een oogenblik alsof de jonge vrouw zich op Raffles wilde werpen — maar een beweging met de revolver hield haar in bedwang.

Raffles hief de hand op en Henderson en Brand traden binnen.

— Bindt en knevelt haar — maar niet te ruw — laten wij in geen geval vergeten dat zij een vrouw is! beval Raffles kortaf.

In een oogwenk was Olga door Henderson en Brand machteloos gemaakt en buiten staat gesteld om te schreeuwen of zich te bewegen.

Zij werd op het bed neergelegd en Raffles vatte bij de deur post, met de revolver in de

hand, terwijl Henderson zich achter een zware linnenkast verschool, gereed om toe te springen.

De minuten verliepen traag en toen op de gang een gerucht klonk van een sleutel die in het slot werd gestoken, draaide Raffles den schakelaar om, die zich naast de deurpost bevond.

De slaapkamer werd nu alleen verlicht door het zwakke schijnsel, dat van de werkkamer door de halfgeopende deur naar binnen drong.

Zooeven was Semenof teruggekeerd.

Hij sloot de deur van de woning, betrad zijn werkkamer, legde daar zijn hoed neer en zijn voetstappen kwamen nader.

Hij opende de tusschendeur, keek in het donkere slaapvertrek en vroeg op halffluiden toon:

— Ben je hier niet meer, Olga?

Alles bleef stil.

— Waar zit je dan? hernam Semenof ongeduldig.

Geen antwoord.

Met een ongeduldigen uitroep stak Semenof de hand naar den schakelaar uit.

En op weg naar dit kleine voorwerp werd zijn hand als in een bankschroef geklemd.

Het licht ging op — en Semenof keek in den loop van een revolver.

— Jij! Alweer jij, vervloekte vreemdeling! krijgste hij, half dol van woede.

Hij trachtte zich los te rukken, maar Raffles hield hem te stevig vast en toen Henderson naderbij trad, was het pleit spoedig beslecht.

Semenof was als een kind in de handen van den reus en ondanks zijn woedenden tegenstand werd hij in een oogwenk gebonden en gekneveld en zoo stevig, dat hij uren zou noodig hebben, om zich van zijn banden te bevrijden.

Toen liep Raffles snel naar de werkkamer — greep de kleine, geelgederde tasch die op het schrijfbureau stond en opende ze.

Zij bevatte de schitterende juweelen van de Romanoffs!

Raffles sloot de tasch haastig weder, nam ze in de hand en wendde zich tot zijn beide metgezellen met de woorden:

— Nu snel ons opnieuw vermomd, vrienden, met de kleederen en het andere dat Henderson heeft meegebracht! En dan op weg naar de grens! En ik geloof te kunnen zeggen, dat deze juweelen thans meer geluk zullen verspreiden dan zij ooit hadden kunnen doen in de handen van dit slimme paar!

De volgende aflevering (No. 479) bevat:

De Japansche Goudzending.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885